

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Jesus sade: Kom till mig... Matt 11:28

Foto: MONUSCO/Sylvain Liechti

*Aldrig tidigare har så
många människor varit
på flykt i vår värld.*

*Aldrig tidigare har så
många människor varit
i behov av Jesus vår
frälsare.*

*Som litet barn fick också
Jesus fly undan död och
terror.*

*Midnattsropet önskar alla läsare en välsignelserik helg
God Jul och Gott Nytt År!*

Frukost i Batey Palavé

Innan solen går upp i den tidiga morgonen så levereras den dagsfärska mjölken direkt från bondgården. Ett par timmar senare kommer ca 120 barn till Comunidad Maranatas missionscenter för att få varm choklad och smörgås. Varje morgon måndag till fredag har vi möjlighet att hjälpa alla dessa barn med dagens viktigaste mål.

Två av pojkarna som är inskrivna vid frukosten heter Edison 7 år och hans lillebror Isaias. Den här morgonen kom Edison ensam. Elaine som tar emot barnen då de kommer frågar efter Isaias och undrar varför han inte följde med idag. Orsaken var att mamma var sjuk och inte hade gjort honom i ordning.

- Men han fyller ju fem år idag, säger Elaine. Han ska få en present.

- Gör han? svarar Edison och strålar med hela ansiktet.

Edison skyndar sig att äta sin frukost. Vi låter Elaine berätta vad som sedan hände:

”Edison kommer ut från matsalen och säger snabbt att han ska springa och hämta Isaias. Klockan var nästan 8 på morgonen och vi skulle precis stänga frukosten men då väntade vi så att bröderna skulle hinna tillbaka. Efter ett tag kom de springande och lillebror gick in för att få sin frukost. Edison som redan hade ätit väntade utanför. När vi började sjunga födelsedagssången för Isaias så såg man på storebror att han blev jätteglad och hur han lite tyst sjöng med i sången. Det kom tårar ur hans ögon, glädjetårar. Han blev så glad för att hans lillebror uppmärksammades på sin födelsedag och fick en present. Det verkar inte som att de är så vana att få presenter. Ofta vet inte barnen om att de fyller år. Jag tyckte det hela var så fint.”

Här i Batey Palavé bor det många fattiga familjer som är inskrivna i frukostserveringen. En flicka som vi under flera år har hjälpt heter Mileidi. Hon har fått hjälp att behandla en svår brännskada. Hon befann sig hemma på familjens bakgård när någon oförsiktig hanterade bensen som exploderade i hennes ansikte. Mileidi låg på sjukhusets intensivavdelning under

lång tid och familjen trodde att hon skulle dö. Mot alla odds och tack vare all hjälp till vård är Mileidi idag nästan helt återställd.

Mileidi har fem syskon och familjen kämpar varje dag för sin överlevnad. För någon månad sedan hjälpte vi dem att hyra ett nytt hus då det gamla de bodde i saknade golv och varje gång det regnade så forsade vattnet genom deras bostad. Nereida, barnens mamma, kämpar hårt för att försörja familjen. För en tid sedan fick hon jobb hemma hos en äldre svårt sjuk kvinna som behövde hjälp för sin dagliga omvårdnad, men jobbet varade bara i några månader, så just nu är hon arbetslös. Hennes man arbetar som medhjälpare på en sopbil men också han är sjuk och sängliggande under vissa perioder.

Inför julen är Nereidas familj en av dem som behöver extra hjälp. Vi planerar att göra ett rejält inköp med julmat till familjen och till ytterligare ett tjugotal av de familjer här i Palavé som har det som svårast.

Två andra barn som också är inskrivna i frukostserveringen heter Wandí och Melvin. Vi besökte deras familj och upptäckte att barnen inte hade några sängar att sova i. De sov på golvet. Tack vare hjälp som samlats in har barnen lagom till julmånaden fått en ny säng, vilket blev till glädje för hela familjen.

Avslutar med ett bibelord: ”Sänd ditt bröd över vattnet, ty i tidens längd får du det tillbaka.”

Fridshälsningar Berno Vidén

Stöd församlingens mission i Dominikanska republiken och Haiti

Herren strider för oss!

Vittnesbörd av Jonathan Asprusten

Jag vill helt kort berätta en historia från bibeln. Jag blev så välsignad när jag nyss läste den. Vi har haft bönedagar i församlingen. Det har varit fokus på att bedja för församlingen och det arbete vi står i. Vi möts av mycket provningar. Jag läste berättelsen om Josafat. Han var kung i Israel och en stor här kom emot landet:

- Man kom och berättade detta för Josafat och sade: 'En stor skara kommer mot dig från landet på andra sidan havet, från Aram, och de är i Hasason-Tamar, det vill säga En-Gedi.' Då greps Josafat av fruktan och

beslöt sig för att rådfråga HERREN (2 Krön 20:2-3).

Det är vad vi har gjort under dessa bönedagar. Vi har sökt Herrens hjälp för alla utmaningar och frågor vi är inne i. Det är ju vad Guds folk ska göra. Vi ska söka Guds hjälp. Vi läser vidare:

- 'Vi förmår ingenting mot denna stora skara som kommer mot oss, och vi vet inte vad vi skall göra, utan till dig är våra ögon vända.' Hela Juda stod inför HERREN med sina små barn, sina hustrur och söner. Då kom HERRENS Ande mitt i församlingen över Jahasiel, son till Sakarja, son

till Benaja, son till Han sade: 'Lyssna, alla ni av Juda och ni Jerusalems invånare och du konung Josafat! Så säger HERREN till er: Frukta inte och var inte förskräckta för denna stora skara, ty striden är inte er utan Guds. Gå i morgon ner mot dem. De drar då upp på Hassishöjden, och ni skall träffa på dem där dalen tar slut, framför Jeruels öken. Men då är det inte ni som skall strida. Ni skall endast träda fram och stå stilla, och ni skall få se HERRENS frälsning. Han är med er, ni från Juda och Jerusalem. Frukta inte och var inte förskräckta. Gå i morgon ut mot dem, och HERREN är med er (2 Krön 20:12-17).'

Halleluja! Det står att kampen är inte vår. Det är Herren som ska strida, och vi får gå i förutberedda gärningar. Det står vidare här att de förberedde sig och gick ut. Vi läser:

- Sedan han hade rådgjort med folket, ställde han upp sångare som skulle prisa HERREN i helig skrud, medan de drog ut framför den beväpnade hären. De skulle sjunga: 'Tacka HERREN, ty hans nåd varar i evighet.' Och när de började att sjunga och lova, lät HERREN ett angrepp komma bakifrån på Ammons barn och Moab och folket från Seirs bergsbygd, de som hade kommit mot Juda, och de blev slagna (2 Krön 20:21-22).

De måste ju ha undrat: Vad är det här för slags armé? Det går en skara framför dem och sjunger och lovar Herren! Det måste vara en konstig armé! Men det var nog det som var hemligheten här. De fick lova och prisa Herren. Det är vad vi ska göra som Guds folk. Vi behöver inte se på alla problem runt omkring, utan vi får prisa Herren och lova hans namn. Det här blev väldigt stort för mig, att Herren går framför oss och vi får gå efter och lova hans namn för allt vad han har gjort för oss. Amen. ■

"Vi förmår ingenting mot denna stora skara som kommer mot oss, och vi vet inte vad vi skall göra, utan till dig är våra ögon vända." Hela Juda stod inför HERREN med sina små barn, sina hustrur och söner."

MIDNATTSROPET

REDAKTION

Berno Vidén berno.viden@midnattsropet.se (ansvarig utgivare)

Stina Fridolfsson stina.fridolfsson@midnattsropet.se

Emanuel Johansson
emanuel.johansson@midnattsropet.se

Hemsida:

www.midnattsropet.se

E-post:

info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen, Pg 495 46 24-5, Bällsta Mediacenter. Meddelande om adressändring sker skriftligt till tidningen.

TRYCK

BMC Tryck & Förlag,
Bromma 2014
ISSN 1653-5871

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda material, kontakta redaktionen.

MARANATA- FÖRSAMLINGEN I STOCKHOLM

BESÖKSADRESS:

Bällstavägen 100, Bromma
Pg 44 10 05-6 (Ange ändamål på inbetalningen)

Hemsida: www.maranata.se

E-post: info@maranata.se

Mission i Dominikanska rep.

Info (spanska) maranata.do

BÄLLSTA MEDIACENTER

Hemsida:

www.ballstamediacenter.se

E-post: bmc@maranata.se

GEMENSAM POSTADRESS

Box 20134, 161 02 Bromma
Telefon: 08-98 56 83 Telefax:
08-98 21 39

Det finns en öppen dörr

Text: **Berno Vidén**

**En grupp barn ställdes av
ISIS-soldater inför ett val;
konvertera till islam eller
dödas. Barnen svarade:**

**"Nej, vi älskar Jesus." Stunden efter var
de dödade av jihadisterna.**

2014 har varit ett år då förföljelsen mot kristna eskalerat. Otäcka skildringar från främst muslimskt präglade länder har oavbrutet nått oss. Hela samhällen har utplånats i en grym och besinningslös slakt på alla som inte hängivet gett sin hyllning till sharialagarnas agitatorer. Hundratusentals människor jagas på flykt från sina hem och lider under svåra umbäranden i smutsiga bristfälliga flyktingläger. Fanatismen representerad av dem som ser jihad som världens enda lösning är gränslös och skapar skräck också långt in i västvärldens sekulariserade länder. Tidigare i år publicerade Svenska Dagbladet en artikel som beskrev hur 80 procent av alla som idag utsätts för religiös diskriminering är kristna; "Sju egyptiska kristna avrättade i Libyen", "Bombattack mot kyrka på Zanzibar", "Kristna i Raqqa i Syrien tvingades ingå pakt om underkastelse under islamistiskt styre".

Även om islamska länder dominerar angreppen så förföljs kristna också i många andra länder som Nepal och Indien, eller i kommunistländer som Nord-Korea, Kina och Vietnam.

Ett mäktigt scenario mitt under svåraste förföljelser är att tron på Jesus som Herre och Messias växer sig allt starkare. Vi lider med dem som blir förföljda men märker kanske inte att just dessa som får utstå mest umbäranden för Jesu skull äger en mer övertygande beaktelse som skördar mer frukt än vad hela Sveriges samlade kristenhet förmår att åstadkomma. Ta till exempel Nepal, detta för evangelium tidigare hermetiskt tillslutna land. För bara några decennier sedan fanns där knappt någon

frälst människa. Förföljelsen mot de kristna har där varit mycket svårare än vad den är idag men samtidigt vittnar de troende om hur förföljelsen har gjort dem starka och hur det finns en frimodighet hos kristna att vittna och be för andra. Idag omvänder sig fler nepaleser till Kristus än någon annan folkgrupp på jorden.

Det finns många länder och platser som politiskt och religiöst sett är stängda för evangelium. Hör; det är på dessa platser flest personer tar emot Jesus till frälsning! Tänk på det nästa gång du beder om väckelse. Bibelns budskap om sådd och skörd har inte förändrats. Församlingens lott här på jorden är att vara ett utsäde som med nödvändighet behöver falla i jorden, dö och därmed bära gudomlig frukt. Oavsett vilken regim som härskar så har evangelium en öppen dörr och en framkomlig väg. Det är nämligen en Guds kraft till frälsning, ett under över alla under, då en människa får höra om Jesus och börjar att tro på honom. Ingen ISIS-makt eller kommunistisk regim förmår att hejda den kraften.

Uppenbarelsebokens tre första kapitel riktar sig speciellt till sju församlingar i Mindre Asien. Sändebreven som Jesus förmedlar via sin budbärare beskriver dock inte bara tillståndet i de nämnda församlingarna utan det är också ett profetiskt budskap som berör alla församlingar på jorden i alla tider. Där beskrivs avfallet, förlusten av den första kärleken, självgodheten, förförelsen och materialismen, och även ståndaktigheten, troheten mot Jesus, bedrävelsen under smädelse och som en konsekvens av sann efterföljelse; förföljelse! Det är enligt Nya testamentet ett oundvikligt scenario. Paulus skrev: "Så skola ock alla de, som vilja leva gudfruktigt i Kristus Jesus, få lida förföljelse" (2 Tim 3:12). Förföljelsen är inget självändamål men en konsekvens för Jesusnamnets skull.

Efter sändebreven i Uppenbarelsebokens andra och tredje kapitel följer en underbar

beskrivning av en ögonblickshändelse, om en dörr som står öppen till självaste himlen. Händelsen äger rum exakt då församlingen fullbordat sitt uppdrag på jorden i tiden. "Kom hit upp!" säger rösten Johannes får höra, och i nästa ögonblick befinner han sig framför Guds tron i höjden.

För inte så länge sedan publicerades en ögonvittnesskildring från terrorns Irak. En grupp barn ställdes av ISIS-soldater inför ett val; konvertera till islam eller dödas. Barnen svarade: "Nej, vi älskar Jesus." Stunden efter var de dödade av jihadisterna. En annan pojke bara 3 år gammal var på väg hem från söndagsskolan med en barnbibel i sin hand. Islamska

terrorister slet från honom bibeln och tände eld på den. Då pojken ville ha tillbaka sin bibel höll de honom över elden och ropade; "du envise, otrogne". I den stunden är jag övertygad om att himlen öppnades och Jesus själv stod upp för att ge dessa barn sin hyllning.

Bibeln lär att djävulen vet att hans tid är kort och att han därför vredgas. Men fortfarande en liten tid finns det en öppen dörr för evangelium. Tappa inte bort missionsuppdraget! Något vi idag ser inför våra ögon är att missionsfälten som vi av tradition offrar till och reser ut till, de kommer nu till oss. Inte minst genom flyktingströmmarna. Även Sverige är ett

missionsland av stora mått.

Då Jesus talar om den yttersta tiden säger han: "Då skall man prisgiva eder till misshandling, och man skall dräpa eder, och I skolen bli haatade av alla folk, för mitt namns skull. - - - Men den som är ståndaktig intill änden, han skall bli frälst" (Matt 24:9,13). Då församlingen har fullbordat sitt uppdrag här i tiden kommer Guds basun att ljuda och den himmelska rösten att säga: Kom hit upp! Den dagen kommer att vara ensam i sitt slag, en dag då alla martyrer tillsammans med alla dem som älskat hans tillkommelse, i tacksägelse ska stå inför tronen och mottaga segerkransen ur Jesu egen hand. ■

Bed för familjerna som hemundervisar!

Text: Emanuel Johansson

Den här hösten har föräldrars kamp för rätten att själva få undervisa sina barn hårdnat. Tidigare skolborgarrådet i Stockholm

Lotta Edholm är uttalad motståndare till hemundervisning som undervisningsform och har gång efter annan offentligt gett uttryck för detta. Ett exempel är en artikel i Aftonbladet debatt (10/1 2012) där hon på ett fruktansvärt osmakligt och kränkande sätt jämförde hemundervisande familjer med en psykiskt sjuk kvinna som mördade sina barn. Nu senast har Dagens Nyheter (22/11 2014) publicerat en ledarartikel av Hanne Kjöllér. Artikeln, med rubriken Extremisterna som håller barnen hemma, innehåller allvarliga påhopp om familjernas församlingstillhörighet och utelämnar helt att barnen det handlar om får hemundervisning. Kjöllér gör sig i artikeln till ensidigt språkrör för Edholms motståndskampanj. Edholm, som ena stunden genom sitt arbete i Utbildningsnämnden beslutar om skyhöga vitesbelopp mot familjer som engagerar och offrar sig för sina barns undervisning, använder i nästa stund massmedia som ytterligare slagträ mot

samma familjer med utgångspunkt från deras församlingstillhörighet.

DN sanktionerar förfarandet trots att några få sökningar om hemundervisning och om vad internationella fördrag säger om föräldrarätten hade kunnat ge tillräcklig information för att ifrågasätta Edholms och Utbildningsnämndens agerande.

För Midnattsropets läsare blir det kanske en upprepning, men Förenta Nationernas förklaring om de mänskliga rättigheterna, artikel 26.3, säger fortfarande:

- Rätten att välja den undervisning som skall ges åt barnen, tillkommer i främsta rummet deras föräldrar.

En rätt som förstärks ytterligare genom Europakonventionen Första tilläggsprotokollet, artikel 2:

- Ingen må förvägras rätten till undervisning. Vid utövandet av den verksamhet staten kan påta sig i fråga om uppfostran och undervisning skall staten respektera föräldrars

rätt att tillförsäkra sina barn en uppfostran och undervisning som står i överensstämmelse med föräldrarnas religiösa och filosofiska övertygelse.

Kontrasten mellan den respekt för föräldrars rätt som Europakonventionen kräver och det Edholm ger uttryck för är tydlig. Det är med sorg och vemod över vårt lands belägenhet som vi konstaterar att motståndet mot hemundervisningen numera handlar om ren förföljelse. Våra tankar går också särskilt till familjerna som direkt är drabbade. Var med och bed för dem.

Själv har jag lärt mig att både läsa och skriva genom hemundervisning. Nu är jag småbarnsförälder och har en tro och övertygelse om att jag som förälder har det yttersta ansvaret för mina barns undervisning. En övertygelse som det alltså fortfarande finns skydd för i internationell rätt. Men frågan är om det finns utrymme för en så "extrem" övertygelse i det samhälle som Kjöllér och Edholm strävar efter. Är barnen statens egendom eller föräldrars ansvar? ■

Skärmdump från DN:s nätupplaga.

Gösta Karlson:

- Jag har så myc skulle vilja dela

Intervju: Stina Fridolfsson

Gösta Karlson är en välkänd profil för många i den svenska kristenheten, och inte minst för Midnattsropets läsare. Vi hälsade på honom i hans hem i Tranås för att få en intervju och presentera honom i tidningen.

Vid den inledande frågan om hans ålder, sade han med glimten i ögat:

- Jag är på mitt åttiosjunde år, så jag tänker sparka igång och börja om nu! Det är bra att börja i den åldern!

Gösta berättar att han föddes på Motala BB, familjen bodde i Skänninge. Fadern var lantbrevbärare och modern var hemma med barnen; två pojkar och en flicka. Dessutom var det ytterligare en flicka, en kusin, som växte upp i hemmet som fosterbarn.

- Min barndom var mycket ljus. Föräldrarna var inte troende, men när jag var fem-sex år kom man och hämtade mig till missionskyrkans söndagsskola. Jag kan ännu minnas tant **Hulda** som var lärare där. Hon talade om Jesu tillkomelse. Jag minns att vi satt och tittade ut genom fönstret, om Jesus skulle komma – så levande var undervisningen!

- Sedan började jag gå i söndagsskolan hos Örebromissio-

nen. Då upplevde jag en sökningstid, vid tio-elva års ålder. Så småningom började jag gå på möten – väckelsemöten, som vi sa på den tiden.

Gösta gör ett litet ironiskt inpass: - Det vet ingen vad det är numera!

- Till dessa möten kom en svensk-amerikan, vid namn **Chader**. Det han talade om, blev grunden för mig. Då var

Då tog jag radion i famnen, gick in på mitt rum, och så lyssnade jag på Lewi Pethrus, som sedan blev min andlige far.

jag tio år, och inte ens frälst. Jag kunde ju då inte tänka mig att jag i årtionden själv skulle åka runt och förkunna detta budskap! Jag böjde mig där, men visste ju inte alls vad det gällde. Hade man då tagit hand om mig, skulle det ha betytt mycket...

- Min far tyckte om att dricka sprit och hade flaskor hemma. Jag började snutta ur de där flaskorna, och detta höll

på att leda till en ände med förskräckelse. Då var jag inte mer än 12-13 år.

- Men innan dess hade du ju varit på möten, lämnat dig åt Gud och man hade bett för dig? Bad du till Gud den här tiden?

- Ja, det gjorde jag. Många kvällar bad jag till Gud, och ropade till Jesus: Kom inte i natt, jag är inte redo! Jag drack sedan så flitigt, så jag höll

nästan på att bli alkoholiserad. Natten innan jag blev frälst; i oktober 1945, då var jag på ett hotell i Linköping. Där höll jag på att slå ihjäl mig. Jag var full som en kaja, så jag gick från den ena väggen till den andra och slog i huvudet. Jag kom hem dagen därpå, en söndag, och gick över torget och sa för mig själv: Är det här livet, då är det inte värt att leva. Jag var då sjutton år gammal. Och jag tänkte gå ner till ån och ta livet av mig. Men jag ville gå hem först och se mina kära anhöriga en sista gång. Då fick jag tag i en dagstidning. Och under spalten som annonserade radio-program, stod det: Söndag kl 11:00 utsändning från Filadelfiakyrkan i Stockholm. Då tog jag radion i famnen, gick in på

ket jag !

mitt rum, och så lyssnade jag på **Lewi Pethrus**, som sedan blev min andlige far och chef i arbetet. Men jag väntade på att få höra **Einar Ekberg** sjunga, jag tyckte mycket om andliga sånger. Och när han sjöng, sjöng han så här: "Kom nu till hans famn, han läkedom dig ger." Då sjönk jag ned på knä framför radion, och ropade ut min hjärtenöd: "Jesus, om du finns, förlåt mig mina nattsvarta synder" - för mina synder var verkligen nattsvarta. Men Herren förlät mig!

Gösta blir så rörd medan han berättar detta, så han ropar ut ett saligt: "Amen!"

- Det ögonblicket var avstampet för mig. Jag var inte färdig där. Långt därifrån. Men det var avstampet.

- Själv mordstankarna försvann och du fick frid?

- Ja, så var det. Men mina föräldrar ville inte gärna ha en läsare hemma. Jag fick pengar, till och med, bara jag gav mig av hemifrån. En biljett mellan Skänninge och Stockholm kostade på den tiden 17 kronor och 50 öre. Det var svårt, nästan omöjligt för mig att få tag i den summan. Men jag fick pengarna, åkte upp till Stockholm och kom till Filadelfia. Nyfrälst! Där kom

en broder mot mig i mötet där, en stor, kraftig broder. "Är du frälst", frågade han mig. "Ja, jag är frälst", sa jag. "Är du döpt?" frågade han. "Nej, jag är inte döpt", sa jag. "Gå fram nu och anmäl dig till dop!" sa han, "Jag ska väl göra det någon gång", sa jag. "Nej, gå fram nu!" sa han. Och det gjorde jag. Och sedan döptes jag tillsammans med 31 andra - den 28 november.

Det märks när Gösta berättar att det aldrig kan plånas ut från hans minne tid och stund när han upplevde livsavgörande förvandling.

- Vilken nåd. Med den bakgrunden, säger Gösta stilla.

Gösta hade arbete i en han-

När jag 1990 skrev en artikel till Midnattsropet resulterade det i att Arne ringde och inbjöd mig att besöka honom.

delsträdgård, och sedan jobbade han i Linköping och kämpade för att ha råd att åka till Stockholm på mötena. Efter två år blev det bibelskola och 1948 började han som evangelist.

- Jag började ju egentligen

Orgeln och alla nothäften i Göstas hem är väl använda.

som sångarevangelist. Den tid jag var i Stockholm, innan jag började som evangelist 1948, gick jag hos **Frej Lindblad**, som var pappa till **Jan Lindblad**, och fick en gedigen utbildning. Han utbildade för resten Einar Ekberg också!

Gösta gör en liten paus, och återtar med ett speciellt tonfall:

kom han till Snickarbacken i Stockholm.

- Din anknytning till Maranata är ju intressant för Midnattsropets läsare!

- Jag gick mycket ofta på mötena i Viktoriasalen. Jag vittnade där någon gång också. Men sedan blev det en annan utveckling. Min tjänst i Korskyrkan kom emellan. Men när jag 1990 skrev en artikel till Midnattsropet resulterade det i att Arne ringde och inbjöd mig att besöka honom. Och sedan kom jag ofta till Maranataförsamlingen.

Gösta återtar sin redogörelse för hur han arbetade i flera församlingar som evangelist och reste på fria kallelser, till olika församlingar och ofta på tältmöten. Sedan blev han kallad till Korskyrkan i Stockholm 1966, där han förblev i 18 år.

- Så du var alltså pastor där?

- Ja, det var jag en tid.

Egentligen ville jag inte vara det, jag ville resa. Men till och från var jag vakant sångarpastor. Sedan var jag i Vrigstad i Småland, och Karlshamn som pastor. Men övervägande har min uppgift varit att resa som bibellärare, och då med profetior, Jesu tillkommelse och Israel i fokus.

- Varför blev det så? Av det du berättat om ditt liv förstår man att redan som liten söndagsskolpojke var det talet om Jesu tillkommelse som grep tag om ditt hjärta.

- Ja, det har varit angeläget. Och profetior, som Chader talade om. Och Israel.

- Du har ju också besökt Maranataförsamlingen en hel del, och alltid har dessa ämnen varit i fokus för din förkunnelse. Visst åkte du också till Amerika?

- 1968 fick jag en kallelse från en församling på västkusten, Los Angeles. Jag åkte över, men kände i mitt inre att det där skulle jag inte bry mig om. Det hade ju inneburit uppbrott för hela familjen, och mina pojkar skulle då göra militärtjänst, vad skulle det ha inneburit i Amerika? Det var nåd att vi slapp ifrån detta. Men jag gjorde en resa och sjöng i en del kyrkor där. Även i Frälsningsarmén.

- Lärde du känna Einar Ekberg?

-Ja, först skrev jag till honom i mitt ofrälsta tillstånd och begärde förbön. Och sedan, kvällen jag döptes sökte jag upp honom. Sedan träffades vi inte mycket. Han åkte iväg till Amerika...

- Detta att du alltid tagit upp som ämne profetian, Israel och Jesu tillkommelse har väl medfört ett ständigt forskande i Ordet?

- Jag har nu gett bort en hel del av mina böcker. Nu har jag lagt en hel del bakom, men det ligger ju där! Det hände mig något mycket märkligt i Stockholm då jag var relativt

ung, kanske 18-19 år. En äldre dam kom flera gånger när jag var ute och gick och lade händerna på mig och bad att Gud skulle lägga Israel på mitt hjärta. Jag blev ganska besvärad, och vet än i dag inte vem hon var. Tror att hon tillhörde Östermalms Fria församling. Det var mycket märkligt. Men det fanns andra ting som bidrog till att Israel blev aktuellt för mig. Det kända paret Folke och Ulla Edsmyr gjorde resor till Israel. Det fanns en resebyrå i Småland som lade upp resor. Vid ett tillfälle kom direktören upp till Stockholm, och så såg han mig och undrade om inte jag kunde göra någon resa till Israel med någon grupp. Jag följde först med honom som medhjälpare, och sedan gjorde jag själv resor som reseledare.

- Hur upplevde du när du kom till Israel första gången?

- Det var obeskrivligt. Jag låg på ett hotell, och genom fönstret såg jag Oljeberget – det var inte lätt att sova då! Och vakna på morgonen – det var så underbart. Det går inte sätta ord på det. Allt blev så verkligt och nära. Jesu vandringar - Golgata – Getsemane – allt.

- Redan i din ungdom upp-

levde du kallelsen att bli förkunnare – tycker du att du har fått gå Guds väg?

- Ja, det tycker jag. Både med församlingsarbetet, det har ju sin tid, men sedan som resande. Det är den formen jag fått verka, som reseevangelist, de sista 30 åren, kan man

aldrig hört en sådan lovsång! Och plötsligt kom en skara unga män springande, arm i arm, från någon av profetskolorna där. Och de sjöng en av Davids psalmer. Jag bröt helt ihop. Sedan gick jag direkt inför Gud i bön och bad ungefär så här: Gud, det är ju dig, den

Jag menar att när det gäller kristenheten i Sverige, så är man inne i det stora avfallet.

säga. Och jag har talat över de ämnen som ligger på mitt hjärta. Det profetiska ordet och Israel.

- När gjorde du första resan till Israel?

- Tror det var 1970 redan. Kommer ihåg en speciell sak. Vid första resan jag var reseledare så gav jag gruppen ledigt på fredagkvällen. Då gick jag ner till västra muren; eller Klagomuren, som man säger. Då samlades judar där i tusental, då sabbaten bröt in. Det var tio till tjugotusen, jag har hört siffror om det. De samlades där och prisade Gud. Jag grät som ett litet barn. Jag har varit med om många pingstmöten, men jag har

gamle av dagar, som de prisar. Det är ju lovprisning till dig. Varför ska de ändå gå igenom en vedermöda? Jag fick svar: Därför att de ännu inte har sett upp till den de har stungit.

Gösta blir tjock i rösten, och får tårar i ögonen:

- Jag har sådan nöd i hjärtat för detta arma judafolk! Jag är inte fanatiker, men jag känner så. Jag har sedan lett många resor till Israel. Det är en fråga jag ofta får så fort det händer något i Israel. Hur ska det gå? Vad betyder det som händer nu? Det står så här i Hesekiel 38:8, efter det att det tidigare i kapitlet talas om fursten över Ryssland ska tåga ned. Och sedan läser vi i Hes 38:8 att

Gösta blev gripen av sången vid västra muren.

han ska få tåga in i ett land som då har fått ro från svärdet. Och där alla bor i trygghet. Och det gör de ju inte nu – långt därifrån. Det gör att jag ser framför mig – det här är mina egna reflexioner – med stöd av 2 Tessalonikerbrevet 2:5, där det står ”bäst de säga: allt står väl till...” Alltså, jag ser framför mig en tid av fred, frihet och lycka, en fredsperiod – men, den är grundfalsk! Och då ska det här stora folket tåga in. Sedan kommer Herren tillbaka, med alla de heliga som har varit med honom i skyn tre och ett halvt år...

Gösta blir ivrig och kommer in på sitt kära ämne om Jesu tillkommelse:

- Det här med domarna är intressant! Det är ju inte bara en dom det handlar om, åh vad jag skulle vilja hålla bibelstudium om detta! Inför Kristi domstol ska vi ju alla träda fram... När allt detta är över, kommer Jesus med alla sina heliga – och det är vi det! Han kommer tillbaka till Oljeberget och sätter sina fötter där och det ska delas i två delar. Så småningom kommer tusenårsriket, då judarna ska missionera! Då har de alla blivit frälsta!

- Hur ser du på utvecklingen efter 1970, då du först besökte Israel?

- Från det tillfället då jag stod där vid Klagomuren och hörde mångas lovsång har det hänt mycket. Nu är Israel oerhört sekulariserat. Den generation som växer upp nu, de är sjövildd! Destruktiva. Negativa.

Det är med ett sorgset eftertryck Gösta uttrycker sin syn på utvecklingen i Israel.

- Det går alltså inte att välsigna Israel i alla situationer och allt vad de gör?

- En del kristna är mera judar än judarna själva. De blir fanatiska, det är livsfarligt. Det är viktigt att hålla sig till Skriften och vara sund och nykter. Vi måste komma ihåg att det är det nya förbundets

Med inspiration och inlevelse talar Gösta under en sommarkonferens för några år sedan.

blod som gäller – inte det gamla. Där är ju Rosenius väldigt uptodate. Lagen – eller Torah, som det heter i grundtexten – innehåller en skugga av det tillkommande goda, och framställer inte tingen i deras verkliga gestalt, som det står i Hebréerbrevet 10:1. I nya förbundet måste vi vara raka. Det finns rörelse-kristna som har hamnat väldigt vilse i detta. Nej, åter till Ordet! ”Han fullgjorde vad vi borde och blev vår rättfärdighet.”

Gösta citerar den gamla psalmen med äkta, pietistisk skärpa.

- Hur ser du på utvecklingen i kristenheten? Ser du konkret att vi närmar oss tidens slut?

- Ja, det gör jag. Jag menar att när det gäller kristenheten i Sverige, så är man inne i det stora avfallet. Ingen tvekan. Docent **Berndt Gustafsson** i Uppsala skrev för ett halvt sekel sedan, att om ett visst antal år så finns det ingen kristendom längre i vårt land. Det trodde ingen på, men var är vi idag? Han fick rätt.

- Lewi Pethrus gav trots allt sitt liv för den fria, lokala församlingstanken. Men vad gör

man nu? Nu har man byggt ett samfund! Det finns trots allt några som verkar för en revolution inom kristenheten, för den fria församlingstanken.

Vi fortsätter samtala en stund med vemod om utvecklingen. Om hur de gamla kämparnas tro och verksamhet övergetts av en ny tids människor med andra värderingar.

- Jag måste säga att även om man blir reducerad med åren så är jag ännu mer gripen av Gud nu än jag någonsin varit. Helgelsen är för mig A och O, det är en väldigt stor sak.

Gösta påminner om Arne Imsens kamp:

- Det var märkligt med Arne, att han låg så långt före oss andra. Han var så profetisk när det gäller olika detaljer. Jag sitter här och läser hans böcker och blir förnyad av att läsa dem! Han var verkligen en profet. Tänk vad jag lärde mig älska den brodern! Han gick hårt åt mig, men o vad jag tyckte om honom!

- Vad ligger dig varmast om hjärtat att förkunna, om du nu får tillfällen att predika?

- Det är försoningen. En av de första böckerna jag skrev,

kallade jag ”Försoningen är grunden”. Det är nästan en Roseniuskopia alltihop! Jag skrev den 1950-60.

Under tiden jag lyssnar till Gösta kan jag inte låta bli att känna en viss nostalgisk glädje över att Rosenius är så uppskattad av en gammal pingstvän. Jag som växte upp med Bibeltrogna vänner och Rosenius’ dagbetraktelse...

Gösta berättar om att det finns en samlingssal i anslutning till hans äldreboende, och att där finns ett piano han brukar traktera och sjunga sånger då hyresgästerna samlas. Göstas fru är hemma hos Herren sedan ett år tillbaka, och han har haft en tung tid att återhämta sig, efter att bli ensam efter de sextio år de har fått leva tillsammans. Dessutom ramlade han och slog axeln ur led, och hade svårt att spela piano ett tag. Men ändå känner Gösta att Herren sannerligen inte pensionerar någon.

- Jag vill komma igång igen, säger han energiskt. Jag har så mycket jag skulle vilja dela! ■

I världen, me av världen...

Text: Gösta Karlson

En radikal frälsningsupplevelse medför avståndstagande från världsliga och för en FRÄLST människa väsensfrämmande aktiviteter.

När jag nu försöker att skriva en artikel för Midnattsropet så är det nog så, att jag ger mej in på ett för många känsligt område.

Låt mig börja med ett litet tankeexperiment. Hon kan väl vara i medelåldern eller... Man kan också tänka sig att hon kommer från den kriminella världen. Nu ville hon lämna det livet och sökte efter någon som kunde leda henne rätt. Så fann hon en människa som ledde henne till "en kristen tro". Någon upplevelse av FRÄLSNING, det som Bibeln så klart talar om gällde det inte. Nåväl, det ordnade sig för henne rent socialt. Nu blev det att söka arbete och hon blev... skådespelare!?

Så här kan det inte få gå till. Det finns något som heter helgelse. En radikal frälsningsupplevelse medför i stället avståndstagande från världsliga och för en FRÄLST människa väsensfrämmande aktiviteter.

Det är en enorm olycka att man inom den kristna sek-

torn har lämnat det primära som rör kristen-livet. Hur många är det inte som blivit vilseförda vid vägskalet som det ovan anförda? Så har till exempel det klassiska väckelsemötet fått lämna plats för olika kurser i kristen tro. Eller som någon skrev: "...kurser är dagens väckelsemöte." Då har man aldrig besökt ett gammaldags genuint väckelsemöte.

I Apostlagärningarna 2:21 står det klart och tydligt att: "Var och en som åkallar Herrens namn skall varda frälst" (1917 års övers.) och det är hela bibelns lära. Som en röd tråd genom hela det Gamla testamentet såväl som det Nya testamentet går läran om frälsning. Det är hela bibelns budskap. Man måste bli född på nytt. Själv använder jag ordet frälst frimodigt, därför att såväl det Gamla som det Nya testamentet tillämpar det i sina respektive grundtexter (hebreiska och grekiska).

Som förkunnare har vi ett oerhört ansvar. Det gäller för övrigt alla troende syskon. Vi har att hjälpa sökare fram till

en bibelenlig omvändelse. Man lämnar synd och värld och ger sitt liv till Honom som allena förmår att frälsa. Man kan inte ta med sig destruktiva ting som hör det gamla livet till.

Läsaren har förstått att ovanstående 'tänkta' exempel har verklighetsförankring. Resultatet blev förödande...

Nämnde här ovan att frälsning är hela bibelns genomgående budskap. Vet inte exakt hur många gånger ordet frälsning, frälst och frälsare förekommer i vår bibel, men det är faktiskt det som genomsyrar Skriften. Man läser aldrig att någon blev religiös. När det sedan gäller ordet kristen så finns det bara två gånger i sin singulära form och då är det när icke troende människor talar om Guds barn, det vill säga de frälsta människorna.

Att komma in på Guds väg med sitt liv, att bli frälst, innebär ju så oändligt mycket mer. Jag kan naturligtvis inte i en kort artikel gå in på allt detta, men jag vill fokusera på en sak som helt enkelt är LIVSAVGÖRANDE. Jag tänker på helgelsen. Det blir faktiskt en stor skillnad på Guds barn och 'världens'. Bibeln säger så. Det skall synas på en människa om hon hör Herren till. Det går

inte komma ifrån att här är en uppdelning. Som frälsta människor lever vi i världen, men vi hör ett annat rike till. Frälsningsupplevelsen skall vara radikal och det är stor nåd då det blir så.

Det finns ting som en pånyttfödd person skall ta avstånd ifrån. Det finns en Kristi lag. Den gäller för mig som Guds barn. Vi är en avskild skara. Förmer än andra människor? NEJ, tusen gånger NEJ! Men vi har valt att följa Den Evige och då är det Hans Ord som gäller. 1 Petr 3:3-4:

"Eder prydnad vare icke den utvärtes prydnaden, den som består i hårflätningar och påhängda gyllene smycken eller i eder klädedräkt. Den vare fastmer hjärtats fördolda människa, smydd med den saktmodiga och stilla andens oförgängliga väsende; ty detta är dyrbart inför Gud."

När Gud i Gamla testamentet talar profetiskt om Israels framtida nöd, ända fram i vår egen tid (Jes 3:16-25), då föregås det av en klar beskrivning av deras förfärliga livsstil:

"Och HERREN säger: Eftersom Sions döttrar äro så högmåda, och gå med rak hals och spela med ögonen, och gå där och trippa och pingla med sina fotringar, därför skall Herren låta Si-

n icke

ons döttrars hjässor ... (Jes 3:16-17) (LÄS Jes 3! Hela kapitlet!)

Vem av oss människor, syndare eller fromma, är inte skadad av världshändelserna idag? Vem? Vi som tror på Herren noterar att man på olika håll i världen förföljer och mördar troende. Kyrkor bränns ner i en omfattning som aldrig tidigare. På sina håll sätter man i system att utrota Guds folk, precis som med judarna under 30-40-talets Tyskland. Men så är det ju. Att vi lever i en idyll är en gåta och för övrigt är

det bara fråga om en förlängd nådatid.

Håller vi våra fiender borta med våra välsjungande körer? Blir fienden skrämde av vårt yttre beteende; kläder, smink och attityd? Var det bara mindre kapell och kyrkor i en annan del av världen som man vågade sig på eller har kyrkobyggnader i klass och stil och storlek en avskräckande roll? Knappast... En pånyttfödd, andefylld skara är säkerligen bättre förberedd när förföljelsen kommer. Vi ber om Guds beskydd och nåd. En helgad och avskild skara är då färdig att flytta hem till Gud. Herren hjälpe oss. ■

Frälsning är hela bibelns genomgående budskap.

BLODET TÄCKER

Du har tagit hand om allt som har gått sönder. Du har tagit hand om denna karaktär.

När Du återlöste allt det som finns i mig blev jag helt försonad sådan som jag är.

I Din kropp på korset bar Du mina synder.

Sedan uppstod Du för min rättfärdighet. Allt det som jag slåss mot, allt vad hjärtat rymmer, täcks av dyra blodet i all evighet. Tårarna jag gråtit varje gång jag fallit, draksådd som jag sått med munnen jag har fått, hatet mot min nästa, fel beslut jag fattat.

Allt är under blodet, det har jag förstått. Aldrig är jag ensam i den heta striden, aldrig övergiven, aldrig visad bort. Vad som än mig möter i den onda tiden, jämfört med Din himmel är det alltid kort

LARZ GUSTAFSSON 2014

Vårt uppdrag: Att tala väl

Jan Egil Hafsahl

Jonatan's namn betyder "given åt Gud". Vi ska ta fasta på detta uttryck innan vi går in och ser på historien.

I Jesu översteprästliga bön läser vi:

-...eftersom du har givit honom makt över allt kött, för att han skall giva evigt liv åt alla dem som du har givit åt honom (Joh 17:2).

Så tänker vi på "Jonatan" som betyder given åt Gud. Och här heter det "alla dem som du har givit åt honom".

- Jag har uppenbarat ditt namn för de människor som du har tagit ut ur världen och givit åt mig (Joh 17:6).

-Jag beder för dem; det är icke för världen jag beder, utan för dem som du har givit åt mig, ty de äro dina (Joh 17:9).

-Medan jag var hos dem, bevarade jag dem i ditt namn, det som du har förtrott åt mig (Joh 17:12).

I svenska översättningen använder man ordet "förtrott", i grekiskan används samma ord: "givit åt mig". Given åt Gud.

Vi ska nu tala om Jonatans historia. Den börjar med att Jonatan hör ett samtal. Han tillhörde Sauls hus. Han var född där. En dag hörde han ett samtal. Det var någon som talade om bragden som David hade gjort i terebintlunden, då han besegrade Goliat. Den informationen Jonatan nu får, gör något så radikalt med honom, att efter det han hört detta, förblir han aldrig mer densamme.

Det heter så här:

-Sedan David hade talat med Saul, fäste sig Jonatan så vid David att Jonatan hade honom lika kär som sitt eget liv (1 Sam 18:1).

Detta var den radikala förändring som nu sker. Han lyssnar till ett samtal om Davids seger över Goliat och från det ögonblicket fäste sig Jonatans hjärta vid David. Det var något ödesmättat och avgörande. Hans hjärta fäste sig vid David. I den norska bibeln heter det att "droges Jonatans sjel til David". Det fanns en

kolossal dragningskraft i budskapet, och nu dras Jonatan till David med en kärlek som är helt enorm. I ett nu förstår han att hade det inte varit för David så hade det varit ute med oss, varenda en. Från det ögonblicket drogs hans hjärta till David.

Det säger mig att i korsets evangelium finns det en oerhörd dragningskraft. Korsets dragningskraft. "När jag har blivit upphöjd", säger Jesus. Han talade om upphöjelsen på korset. "Då ska jag draga alla till mig."

Har du en Jesus som är värd att tala väl om? När vi möter detta, måste vi erkänna många gånger att det är så mycket enklare för oss att tala om allt möjligt annat istället för att avlägga ett frimodigt vittnesbörd om Jesus.

Som parentes kan vi läsa vad Jesus sa vid ett tillfälle:

-Nu går en dom över denna världen, nu skall denna världens furste utkastas. Och när jag har blivit upphöjd från jorden, skall jag draga alla till mig. Med dessa ord gav han till känna på vad sätt han skulle dö (Joh 12:31-33).

Det är detta vi möter i Jonatans liv. Den dagen han hörde om Davids seger i terebintlunden, då drogs hans hjärta till David. Jag blir förkrossad när jag läser om den kärlek som uppstår mellan David och Jonatan. Det var en sådan radikal dragningskraft, så att Jonatan tog av sig

om Jesus

Bibeln talar talar om tre människor.

Den första människan: Ho protos. Anthropos. Prototyp, grundform eller urtyp.

-Så är ock skrivet: "Den första människan, Adam, blev en levande varelse med själ." (1Kor 15:45)

Ho protos anthropos.

-Den första människan var av jorden och jordisk (1Kor 15:47)

Efter fallet kommer ett nytt begrepp in i frälsningshistorien. Ho palayon anthropos. Det är "den gamla människan."

Så talar bibeln om den andra människan:

-...den andra människan är av himmelen. (1Kor 15:47)

Den andra människan blir i vers 45 kallad för "den siste Adam". Ho deutoros anthropos.

I Ef 2, läser vi i vers 15:

-... Ty i sitt kött gjorde han om intet budens stad-gelag, för att han skulle av de två i sig skapa en enda ny människa. (Ef 2:15)

Ho kainon anthropos. En ny människa.

I Kol 3:9 möter vi både uttrycket palaion, den gamla och kainon, den nya:

-I skolen icke ljuga på varandra. I haven ju avklätt eder den gamla människan (palaion) med hennes gärningar och iklätt eder den nya (kainon).

De här tre har jag försökt se i typologin. Den

första människan, den gamla människan – genom Saul. Den andra människan – genom David.

Nu ska vi se på ho kainon antropos; den nya människan – genom Jonatan.

manteln han hade på sig, och gav den till David.

-Och Jonatan tog av sig manteln som han hade på sig och gav den åt David, så ock sina övriga kläder, ända till sitt svärd, sin båge och sitt bälte (1 Sam 18:4).

Allt ger han åt David. Han har fått David kär. Han har hört budskapet om Davids seger. Hans hjärta dras emot David och det är så radikalt att han lägger av sig sin egen mantel, drar av sig sina egna kläder, tar av sig sitt svärd, tar av sig sitt bälte och sin båge. Och så heter det: "Han gav det åt David."

Paulus säger om sin omvändelse då han skriver till Filipperna: Allt som var mig en vinning, det har jag för Kristi skull aktat som ingenting.

När man lägger av sig allt och ger det åt Jesus, då är det en sådan kärlek som säger till Jesus: Allt jag har, allt jag är, allt jag förfogar över – det är ditt!

Han gav det åt David.

Jag tänker på Petrus när Jesus säger: Stick ditt svärd tillbaka, Petrus! Du måste ju begripa att ditt svärd är alldeles för litet i den här kampen. Det du har är ingenting i den här striden. Men jag möter också

densamme Petrus, inte så många dagar senare, när han svingar andens svärd på pingstdagen och människor får ett styng i sina hjärtan. Då har han lagt av sig sitt eget och har fått det hans himmelske David hade att ge honom!

Allt det som var mig en vinning, det har jag gett åt honom. Det har jag räknat som ingenting. Det är ingenting värt. Han drog av sig sin mantel, han tog av sig sitt svärd. Sitt bälte, sin båge, och så gav han allt åt David. Det är upptakten, och det är början till den här striden!

Det heter att Jonatan fick David lika kär som sitt eget liv. Men hans kärlek till David var inte obesvarad. Jag vågar säga att om Jonatan kunde älska David, så var Davids kärlek till Jonatan långt, långt större.

Det heter så här när David skulle gå ut ur tiden:

-... mycket ljuvlig var du mig. Dyrbar var mig din kärlek, mer än kvinnokärlek (2 Sam 1:26).

Det handlar om Davids kärlek till Jonatan. Det är ingenting som har med sinnlighet att göra, som är oren, utan det

är uppriktig kärlek mellan David och Jonatan. Mera dyrbar än den kvinnor kunde ge honom. Här är en kärlek som inte har något annat i sig än kärleken till honom som vann seger i terebintlunden. Ära vare Gud och Lammet! Så stor var hans kärlek.

Johannes skriver i sitt första brev att vi älskar. Men det är inte punkt där, utan det står sedan: "därför att han först har älskat oss" (1 Joh 4:19). Han älskade oss först! Och därför älskar vi honom tillbaka.

Initiativet – det var Davids. Men nu älskar Jonatan David av hela sitt hjärta.

Så kommer vi till avsnittet som har vålat problem för bibeltolkare och teologer, som gärna vill se något positivt i den här historien. Och man frågar så här: Varför förblev Jonatan i Sauls hus? Varför lämnade han inte Sauls hus omedelbart, och följde David? Man tycker nästan att det är ett svek från Jonatans sida. Om det nu var en sådan kärlek dem emellan; Jonatan, varför bryter du inte upp från Sauls hus och följer med din David? Detta har blivit ett problem för många, och man säger att Jonatan är en riktig svikare. Det är han definitivt inte. Han är *kainon antropos*, han är bilden på en ny människa, och den

nya människan har förstått Jesu förbön: ”Jag beder inte att du ska taga dem ut ur världen, men jag beder att du ska bevara dem ifrån det onda.” Så beder Jesus. Jag beder inte att du ska taga dem ut ur världen, utan jag beder, medan de är här, att du ska bevara dem från det onda. Vet du varför?

Jonatan hade en uppgift i Sauls hus. Och vad var det Jonatan skulle göra?

-Och Jonatan talade till Davids bästa med sin fader Saul (1Sam 19:4).

I norska bibeln står det: ”Og Jonatan talte vel om David.” Vad var hans uppgift? Han skulle tala väl om David. Jonatan sitter i Sauls hus och talar väl om David.

Vad har du för slags Jesus? Har du en Jesus som är värd att tala väl om? När vi möter detta måste vi erkänna många gånger att det är så mycket enklare för oss att tala om allt möjligt annat istället för att avlägga ett frimodigt vittnesbörd om Jesus. Vi möter människor, vi samlas med människor och så känner vi att det är så svårt ibland att säga något om Jesus. Det är mycket enklare att tala om vad som helst utom det som egentligen ligger oss på hjärtat.

Jonatan talade väl om David i Sauls hus, och det är också vår uppgift. Vi har ett vittnesbörd, vi har något att bära med oss. Vi ska tala väl om David i Sauls hus. Vem skulle annars tala väl om David, utom den som har fått David lika kär som sitt eget liv? Jonatan talade väl om David. Mitt i den här miljön hos den gamla människan, var det någon som bar fram ett vittnesbörd. Det var vittnesbördet om David.

Var och en av oss kan fråga sig: hur lätt är det för oss att tala väl om Jesus? I vilket sammanhang som helst? När vi möter människor, när vi möter dem från Sauls hus? Hur ska människor komma till tro om ingen predikar? Här ser du församlingens uppgift i tiden. Att tala väl om Jesus. Att avlägga ett vittnesbörd om vad Jesus kan göra i en människas liv. Tala väl om David.

När man kommer in i Sauls hus så står det: Men Davids stol var tom. Just det. Davids stol var tom. Och där sitter Jonatan och talar väl om David. Talar väl om honom som segrade i terebintlunden. Och hans vittnesbörd resulterar i ett hat från Saul. Jonatan vittnar frimodigt om David i Sauls hus och resultatet av hans vittnesbörd blir:

”Då upptändes Sauls vrede mot Jonatan.”

Bibeln säger att den som vill leva gudfruktigt i Kristus Jesus, han kommer att bli förföljd. Det är inget att förundra sig över.

En såningsman gick ut och sådde. En del av sådden kom att falla på stengrund. Det växte strax upp och man tog emot Ordet med glädje. Men Jesus sa: Om det blir svårigheter och förföljelser för Ordets skull, då kommer han strax på fall. Det här hatet mot David får också Jonatan uppleva. Han talade väl om David. Då tändes Sauls vrede mot Jonatan. Så här fungerar det. Vi läser att:

-Jonatan svarade sin fader Saul och sade till honom: 'Varför skall han dödas? Vad har han gjort?' Då svängde Saul spjutet mot honom för att genomborra honom (1Sam 20:32-33).

Om vi talar på ett sådant sätt om Jesus, så kommer också vi att få uppleva att det

tycker att det blir så jobbigt och svårt att stå för Jesus i den här tiden, att tala om vem Jesus är. Att tala om vad Jesus lär, om vad bibeln säger. Många upplever att det kravet och den bördan blir för tungt att bära, och så ger man efter. Men Gud vare lov, det finns en ny människa, och den människan kommer aldrig att förgås. Inte ens dödsrikets portar ska bli henne övermäktiga. Jesus lever! Och Guds folk lever med honom! Oavsett hur det blåser eller vad som sker, så finns det en ny människa som står. När spjutet far genom luften, när vreden från Saul upptänds mot Jonatan, då säger han inte: Då får det vara. Jag försökte i alla fall ett tag, men nu orkar jag inte längre. Visst inte. Vad säger Skriften? Då träffades de två. Det blir ett eget möte mellan dessa två älskande parter. Det heter att Jonatan grät men att David storgrät.

Herre, vi vet hur det är. Vi vet vad det kostar. Du vet att kampen är hård och istället för att vända Gud ryggen tar man

Gud vare lov, det finns en ny människa, och den människan kommer aldrig att förgås. Inte ens dödsrikets portar ska bli henne övermäktiga. Jesus lever! Och Guds folk lever med honom!

vändes mot oss.

Det finns många människor som hör till dem om vilka det heter, att när det blir svårigheter och förföljelser för Ordets skull, då kommer de strax på fall. Det är ett pris att betala för att följa Jesus, för att bli en Jesu lärjunge och efterföljare. Det kostar något att vara med i Guds församling. Många kommer på fall. De

ett steg närmare, och så möts man i en lidandets gemenskap. Det är David och Jonatan.

...de kysste varandra och gräto med varandra, och David grät överljudt (1 Sam 20:41).

Det var ett märkligt möte. Istället för att ge upp, släppa taget och tycka att det är nog nu; jag var med ett tag, men nu orkar

jag inte mer – så heter det om Jonatan att han vände sig till David, och så möttes de därute i en gemenskap som strängt taget består i ömsesidiga tårar. Det är lidandesgemenskapen.

Paulus skriver i Romarbrevet:

–Men äro vi barn, så äro vi ock arvingar, nämligen Guds arvingar och Kristi med-arvingar, om vi eljest lida med honom... (Rom 8:17).

Vad är det för lidandesgemenskap? Jonatan gick ut, och därutanför mötte han sin David. Jonatan grät – och David grät högljutt. Det var två personer som älskade varandra, men som nu möttes under tårar. Varför det? För att det fanns fortfarande så många från Sauls hus som inte ville höra. Och Davids plats stod tom. Så mycket protest. Så mycket motsägelse. Och enda lösningen var detta att de två kunde mötas. Och de grät tillsammans.

Hur mycket gråter vi för människors frälsning? Hur mycket gråter du för Sauls hus? Hur mycket gråter du för att Davids plats fortfarande står tom i så många hem och i så många hjärtan.

–Huru ofta har jag icke velat församla dina barn, likasom hönan församlar sina kycklingar under sina vingar! Men I haven icke velat (Matt 23:37).

Sedan följer den här korta bibelversen som säger så mycket: Och Jesus grät.

Psalm 126 är en märklig psalm. En vallfartssång. En av de femton psalmerna man sjöng när man tre gånger om året drog till Jerusalem för att tillbedja. Psalmer som prästerna sjöng när de gick de femton trappstegen upp till templet. Då sjöng man dessa vallfartssånger:

–När HERREN åter upprättade Sion, då voro vi såsom drömmande. Då blev vår mun uppfylld med löje och vår tunga med jubel (Ps 126:1-2).

Det är glädjen över att vara upprättad i Kristus. Men den här psalmen stannar inte vid att man var som drömmande och uppfylld med löje och vår tunga med jubel. Den fortsätter i vers 5:

”De som så med tårar skölda med jubel.” Att så med tårar.

Tillåt mig vara personlig. Som ung för jag med tält omkring i Norge och försökte nå människor med evangelium. Jag fick ganska liten respons. Det var få som brydde sig. En dag hade församlingen på en plats dit vi kom med tältet inviterat en svensk pastor. Det var första gången jag fick höra honom. Hans namn var Arne Imsen. När mötesserien var slut och jag hade suttit där och lyssnat, kom han till

Hur mycket gråter vi för människors frälsning? Hur mycket gråter du för Sauls hus? Hur mycket gråter du för att Davids plats fortfarande står tom? I så många hem och i så många hjärtan.

mig och frågade: Vad heter du? Vad gör du om dagarna? Och jag svarade att jag brukar gå ut på morgonen med traktater, vid åttatiden. Jag hade en stor väska och varje morgon gick jag ut i Oslo och delade ut traktater, om jag inte var någon annanstans. Jaha, sa han.

Kvart i åtta dagen därpå knackade det på min dörr. Och någon stod på andra sidan och sa: Du kommer väl ihåg mig? Den här dagen ska vi vara tillsammans. Det var Arne. Jag upplevde att det var någon som brydde sig. Och så säger han så här: Nu ska vi ha bibelskola och evangelistdagar. Jag hade ingen aning om vad ”evangelistdagar” eller ”bibelskola” var för något.

Det var möten i Göteborg. Jag åkte dit. Det var evangelistdagar. Då upplevde jag något som gjorde ett helt outplånligt intryck på mig. Det var på den tiden då vi inte hade den här formen av gemenskap. Mellan mötena gick vi ut till något fik och drack kaffe tillsammans. Men det var en broder som inte gick ut. Den brodern låg vid första bänken och grät. När vi kom tillbaka efter att vi hade fikat så låg han fortfarande vid bänken och grät. Det han grät för var att människor måste bli frälsta i det mötet vi nu skulle ha. Jag kommer aldrig att glömma det mötet som bestod av en enda sång. Den här brodern som hade legat och kämpat och bett medan vi andra hade druckit kaffe, han tog sin

gitarr och så började han sjunga sången: ”Till harpors spel, med segerpalm i handen, hon sjunger Guds och Lammets nya sång...” Och så grät han. Och så fortsatte han: ”Väl föll det tårar ned för brudens kinder, när här på jord i provningar hon var...” Och så grät han igen. Och så sjöng han, och så grät han, och så sjöng han, och så grät han. Det hände inget mer i det mötet. Men hela mötet blev en lovprisning till Gud som förlossades genom en mans böner. När andra drack kaffe, då bad han. Och när andra var ute och fikade, då grät han. Och han förlöste detta möte, så jag kommer aldrig att kunna glömma det. Han sjöng oss rakt in i saligheten.

Kom ihåg, säger Paulus, när han samlar Efesusförsamlingens äldstebröder uppe vid Miletus, sista gången han såg dem. Han sa så här: Mina vänner, kom ihåg hur jag natt och dag, under tre års tid, oavslutligen och under tårar har förmanat var och en av er särskilt. Det där har gripit tag om mig många gånger. Natt och dag. Var och en särskilt och speciellt. Och så heter det: under tårar. Han bryr sig så mycket om sina medsyskon, sina medmänniskor, sina medvandrare, att han är redo natt och dag. Han grät för människors frälsning. För församlingens upprättelse. För att Gud skulle få tag i den enskilde. Kom ihåg hur jag grät, säger han. För var och en

särskilt. Och då han skriver till sin unge vän Timoteus, säger han: ”Du, Timoteus, när jag kommer ihåg dig så minns jag... vadå? Jag minns din sång? Nej då. Jag minns din predikan? Inte det heller. Timoteus, jag minns dina tårar. Det handlar om en gemenskap då man är redo, då man brinner så mycket för någon att tårarna rinner nedför ens kinder – då man har fått Herren kär. Då man älskar sin himmelske David. David grät högljutt. Och Jonatan grät. Den här gemenskapen i lidandet.

Jag måste fråga mig själv: Jan Egil, hur mycket har du gråtit för människors frälsning det senaste året? Hur mycket har du lidit för att människor ska komma närmare Jesus? Hur mycket har du brytt dig om dina vänner, om församlingen, om dina ofrälsta grannar omkring dig? Hur mycket har du brytt dig? Den här frågan kanske vi kan ställa oss var och en. Kom ihåg, säger Paulus, att jag natt och dag, i tre års tid... Men så heter det faktiskt att alla i provinsen Asien på detta sätt fick höra Herrens ord. Det finns ett sammanhang. De går åstad gråtande, och så bär de hem sina kärvar med jubel. Kanske det finns en orsak till att vi så sällan bär kärvarna hem. De gå åstad gråtande. Och bär hem sina kärvar med jubel.

Man kan fråga sig om det över huvud taget är lönt det vi håller på med? Alla våra insatser – är det lönt? Ibland kan man nästan hålla på att ge upp och gå under. Om jag får säga det personligt, ett tag upplevde jag i Rumänien: Nej, Gud, det här orkar vi inte längre. Och det kom ett ord till mig med sådan kraft, ett ord som Paulus skriver till sina vänner. Han säger så här: Tröttna inte att göra vad gott är. Hör du det? Ge inte upp. Man måste fråga sig: är det lönt? Är det värt att tala väl om David i Sauls hus, när det jag möter är hat och spjut? Är det värt att fortsätta?

När det började regna eld och svavel över Sodom och Gomorra, säger inte också din bibel: Gud tänkte på Abraham och så frälste han Lot. Han tänkte på Abraham och frälste Lot.

När vi fortsätter att läsa om Jonatan, och bläddrar fram till 2 Samuelsboken 9, läser vi:

-Och David sade: ”Finnes ännu någon kvar av Sauls hus, mot vilken jag kan bevisa barmhärtighet för Jonatans skull? (2 Sam 9:1).

Smaka på den satsen. Finns det ännu någon kvar av Sauls hus? Finns ännu någon som inte känner Jesus? Finns det

någon kvar av Sauls hus mot vilken jag kan bevisa barmhärtighet? Stryk gärna under satsen: ”För Jonatans skull”. För kärleken till Jonatan. Finns någon kvar? Jo, det finns en människa. Han heter Mefiboset. Men Mefiboset är en tragisk figur. Man försökte fly bort. Och så skedde det tragiska att mitt i flykten, då kvinnan bar den lille Mefiboset så faller hon, och lille Mefiboset ramlar. Skriften säger att han blev ofärdig i båda fötterna.

Vad är sanningen om Mefiboset? Hur gärna han än vill komma kung David till mötes, så förmår han det inte. Mefiboset var lam i båda sina ben. Var bor han? Han bor i Makir. Makir betyder såld som träl. Han bor i Lo-Debar, landet utan grönska. Såld som träl. Utan grönska. Utan liv. Och han är lam i båda sina fötter. Det är sanningen om Sauls hus. Men David sa: Finns det ingen jag kan få visa barmhärtighet mot för kärleken till Jonatan. David befinner sig i Engeddi. Engeddi betyder

tjänare går åstad. När inte Mefiboset kunde komma till honom, ja då kom David till Mefiboset.

Det är sanningen om din och min frälsning. När inte jag kunde komma till honom, då kom han till mig! Det är detta Moses talar om då han sjunger sin sva- nesång för Israels barn. När han talar om Herren som steg ned och lyfte honom upp på örnvingar. När inte vi kunde komma till honom, då kom han till oss. För så högt har Gud älskat världen, pris ske Gud! Finns det ingen kvar som jag kan visa barmhärtighet emot? Och tjänaren går åstad, till landet utan grönska, dit där Mefiboset sitter lam, såld som träl. Läs den här historien. Du kan inte annat än gripas över en så stor kärlek.

Davidts tjänare lyfte upp Mefiboset och bar honom ända fram till konungens bord. Det är kärlek. Allt vad han hade förlorat skulle han få tillbaka. Och han skulle alltid sitta vid Davids bord och äta i hans

Syskon, vi har ett uppdrag! Tala väl om vår himmelske David i Sauls hus. Vem ska tala om David, om du tiger? Vem ska vittna om Jesus, om inte vi bär fram vårt vittnesbörd? Vem ska förkunna om Guds frälsning, om hans folk tiger i denna tid?

källsprång. Och utifrån källsprånget kallar han på Mefiboset, från landet utan grönska. Men Mefiboset sa: jag kan inte resa mig upp, och jag kan inte gå honom till mötes. Men i sin kärlek till Sauls hus, skickar David ut Siba, och säger till honom att hämta Mefiboset. Och Sauls

hus. Vad är det? Det är kärlek.

Det heter om profeten fordom, att han låg på marken ute i öknen och höll på att förgås av törst. Då öppnade Gud en källa i öknen. En ropandes källa i öknen

som ropar efter den törstige profeten, för att han ska kunna komma dit och få hugsvalelse och hjälp.

Finns det ingen som jag kan visa barmhärtighet mot i Sauls hus för Jonatans skull? De gå åstad med tårar. Men det ska du veta, Gud ser dem. Gud vet om dem. Det står i Bibeln att han samlar deras tårar i sin lägel. Jag förmodar att det är ett bildligt tal, men jag tycker att det är underbart. Han håller räkning. Han vet om. Och så tänkte han på Jonatan, och frälste Mefiboset. Gud tänkte på Abraham, och räddade Lot. Han ser till en bedjande och gråtande församling, och så förmår Gud göra under.

Syskon, vi har ett uppdrag! Tala väl om vår himmelske David i Sauls hus. Vem ska tala om David, om du tiger? Vem ska vittna om Jesus, om inte vi bär fram vårt vittnesbörd? Vem ska förkunna om Guds frälsning, om hans folk tiger i denna tid?

Nog finns det frälsning för Juda på annat sätt, sa Mordokai till drottning Ester,

men det är kanske för en tid som denna som du har kommit till konungslig värdighet. Nu handlar det om att inte tala, men tala. Det handlar om att inte dra sig tillbaka, men predika. Det handlar om lägga ned våra mantlar, lägga av oss våra svärd, våra bälten och våra spjut. Och så får vi gå in i hans rustningskammare och bli vad han har tänkt och menat om oss.

Då, heter det, ingick David och Jonatan ett förbund.

När vi döper människor i Rumänien så säger alla som står framme och vittnar så här: "Den här dagen har jag ingått ett förbund med Gud. Jag har beslutat mig för att följa honom. Och jag har bestämt mig för att tjäna honom." Det kommer igen i vartenda vittnesbörd. "Jag har ingått ett förbund med Gud. Från den här dagen vill jag tjäna Herren i hans vingård."

Vi har hört om att även i den elfte timmen gick han ut och kallade arbetare till sin vingård. Var övertygad om att i hans vingård där finns det kläder som passar för dig. Och det finns redskap till hands,

som du kan använda. Även om vi har stått sysslolösa tills nu, ända fram till den elfte timmen, så kallar han på oss: Gå till min vingård även du. Den vingården är bred som alla folk, och lång som alla nationer. Men han har sagt: Gå också du till min vingård. Jag säger en gång till: där finns kläder som passar för dig. Det finns redskap som du kan använda, därför att i den vingården handlar det om människor som lägger ned sina liv, sin tid och sin kraft. De har beslutat sig för att ingå i ett förbund med sin Herre: Jag vill tjäna honom de här sista, flyende minuterna av denna tid.

Var är du som vill tala väl om David i Sauls hus? Gud behöver dig. Gud behöver någon som kan tala väl om honom, och som kan undervisa om vägen som leder till livet. Gud välsigne dig att säga: Herre, så går också jag in i din vingård för att tjäna dig dessa sista minuter av denna tidshushållning. ■

Jesus säger: Följ mig!

Vittnesbörd av Marja Strömmare:

Det är ett bibelord jag inte kommer ifrån som jag måste få dela med er. Vi befinner oss där Jesus vandrar omkring med lärjungarna efter uppståndelsen. Det är Johannesevangeliet 21, sista delen av kapitlet där. Det är bara en halv mening som drabbat mig så. Jag känner så väl igen mig. Den som känner igen historien vet att Jesus frågade Simon Petrus: "Simon, Johannes son, älskar du mig?" Och Simon Petrus får gång på gång förklara hur mycket han älskar Jesus, och han får ett uppdrag av Jesus: "Var en herde för mina får. För mina lamm på bete." Den tredje gången Jesus frågar, står det att Petrus blev bedrövad över

att Jesus för tredje gången frågade: Har du mig kär, och han svarade:

- 'Herre, du vet allt. Du vet att jag har dig kär.' Jesus sade: 'För mina får på bete. Amen, amen säger jag dig: När du var yngre, spände du själv bältet om dig och gick vart du ville. Men när du blir äldre, skall du sträcka ut dina händer och en annan skall spänna bältet om dig och leda dig dit du inte vill.' Detta sade han för att ge till känna med vilken död Petrus skulle förhålliga Gud. Sedan sade han till honom: 'Följ mig (Joh 21:17-19)'

Sedan står det så här: "Petrus vände sig om och fick se att den lärjunge som Jesus älskade följde efter."

Simon Petrus hade betygat sin kärlek till Jesus, och det

sista Jesus säger till honom är: Följ mig! Men Petrus vände sig om och fick se att Johannes kom efter. Och när Petrus fick syn på honom, står det att han frågade Jesus: "Herre, hur blir det med honom?" Det där grep mig. Det tar mig så hårt. Petrus hade tagit emot sin kallelse, han hade betygat för Jesus att han älskade honom över allt. Men så får han för sig att vända sig om och se på den andre lärjungen. Hur blir det med honom? Jag vet inte om han hade ångest för hans själ eller kallelse, eller om han undrade: Ska han verkligen följa med oss nu? Jag vill vara med Jesus! Jag vet inte. Det kan jag inte utläsa ur det här. Men han

ändrar fokus och vänder sig om. Och säger: Hur blir det med honom?

"Jesus svarade: "Om jag vill att han skall vara kvar tills jag kommer, vad rör det dig? Följ du mig!" Och det här har gripit mig, och kanske någon annan behöver höra det. Vad rör det dig om den som sitter bredvid dig, om den du har i din familj följer Jesus, om de följer Jesus. Vi måste säga ja till kallelsen från Jesus. Följ mig, säger Jesus. Och då ska vi inte vända oss om och se efter vilka som eventuellt följer med oss, eller vilka som eventuellt protesterar. ■

Kyrie eleis Herre förbar

Den blinde tiggaren Bartimeus satt utanför Jeriko och ropade: "Jesus, Davids son, förbarma dig över mig."

Detta rop togs upp i kristenheten och har sjungits i sin grekiska form under århundraden. Den enskildes rop på hjälp i nödens tider.

I den stora flyktingströmmen till Europa finner vi idag tusentals romer från Rumänien. De sitter utanför varuhus och shoppingcenter och ropar och vädjar om hjälp:

- Tack så mycket, Tack så mycket...

Dessa tiggare känner inte Jesus men de kan lära känna honom genom din och min barmhärtighet. Tiggarna på våra gator är bara en del i det dramatiska året 2014. Sverige kastas just idag in i en politisk kris av historiska dimensioner.

Vad är orsaken? Jo människor på flykt undan våld och terror som söker en fristad i Sverige.

Text: Lars Bygdås

Herre förbarma dig - *Kyrie eleison*. Ingen vet när denna grekiska text togs upp i kristenheten men i århundraden har människor sjungit Bartimeus bön till Jesus i kyrkor och gudstjänster över hela världen.

Människor i nöd kanske lika ensamma och sjuka som Bartimeus. Kanske lika bortglömda - men Jesus hör den betrycktes bön och griper in.

Det står i Markus evangelium att Bartimeus följde Jesus på vägen - och säkerligen finner vi Bartimeus i lovsångsskaran på första pingstdagen i Jerusalem.

Prisande Gud berättar han åter och åter igen om sitt första möte med Jesus.

På gator och torg runtom i hela Europa sitter i dag tiggare från Rumänien. I regn och kyla sitter de där med sina pappersmuggar, ropar sitt "Tack så mycket" och utmanar oss mitt i vår trygga pedantiska välfärd. Liksom på Bartimeus tid delas folket i skilda läger. Några ropar "tig" och vänder ryggen till, andra skänker en

slant och i flera fall har några tagit sig an dem.

De romska tiggarna från Rumänien är offer för en orättfärdig politik som rått sedan Ceausescu dagar. Trots allt är romerna EU-medborgare och den senaste tiden har politiker och kommunledningar insett att något måste göras för att öppna

"Ödesdag för Sverige"

skolor vårdcentraler och härbärgen.

Varje bekännande kristen som läser Markus text från Jeriko vet att den kristna kärleken kan göra långt, långt mer än samhälleliga institutioner. Se på

Pilgrimsfolket i Norge som oförtrutet arbetar bland Rumäniens fattiga. (Läs Midnattsropet nr 2 2013)

Massorna röstade för führern...

År 2014 är snart till ända. Det har varit ett år av dramatik. Ett drama där vi som aldrig tidigare hört Den Eviges fotsteg i tiden. Och just nu skakas vårt land av en regeringskris som ingen riktigt vet utgången av. En ödesdag för vårt land där vi ser hur främlingsfientliga politiker pekar ut arma flyktingar som orsak till krisen i Sverige. Tankarna går till det nazistiska maktspelet i Tyska riksdagen 1934. Efter årtal av hetsjakt på judarna pekas det landsflyktiga gudsfolket ut som orsak till katastrofen i Tyskland. Den gången röstade massorna för führern!

I dag ser vi hur dessa bruna krafter på nytt får politisk makt i Europas parlament. Inte minst England och Frankrike.

En ödesdag för Sverige. Sverige kommer att befinna sig i politiskt kaos återstoden av 2014!

on - ma dig

Och de kommo till Jeriko. Men när han åter gick ut från Jeriko följt av sina lärjungar och en ganska stor hop folk, satt där vid vägen en blind tiggare, Bartimeus, Timeus son.

När denne hörde att det var Jesus från Nasaret, begynte han ropa och säga: "Jesus, Davids son, förbarma dig över mig".

Markus 10: 46 - 47

1914 - 2014

År 2014 är det hundra år sedan första världskriget bröt ut. Freden togs bort under hela det sista århundradet av 1900-talet. Hundra år av krigshot.

"På kvällen den 3 augusti 1914 stod den brittiske utrikesministern Edward Grey vid ett fönster i sitt arbetsrum i Foreign Office och blickade ut i skymningen. Till en närvarande vän sade han på sitt dämpade sätt: "Nu slockna ljusen över Europa. Vi skola ej få se dem tända igen i vår livstid" (Grimberg, Världshistoria).

Alla förhandlingar hade gått i stå. Första världskriget var ett faktum och år efter år av meningslöst dödande begynte.

Vi vet också att det första världskriget i sig bar fröet till det andra och ännu blodigare kriget.

Kyrie eleison - Herre förbarma dig. Och tänk vänner, så skedde. Himmels Gud sände i sin nåd pingstens eld. Redan 1907! En "världsbrand" där skaror av människor bärgades och bärgas för evigheten över hela vår värld.

Nyligen kunde vi läsa i dagspressen om firandet över Berlinmurens fall för 25 år sedan, för att på nästa blad läsa om hur herr Putin sätter hela världsfreden på spel i sin ruse över Sovjets fall.

År 2014 har också varit året då mänsk-

ligheten hotades av ebolaviruset. Döden har även firat sina triumfer genom ISIS framfart i Mellan Östern. Ett härnads tåg som för tankarna direkt till apokalypsens ryttare som säger oss att detta är inte verk av människohänder. Avgrundens härskor utför vilddjurets politik. Offentliga halshuggningar och utrotningskrig mot kristna i Irak.

En plats i paradiset

Detta är också en form av väckelse där vi ser hur ungdomar från hela Europa; Holland, England, Danmark i sin besvikelse över västerlandets tomhet och ytlighet ansluter sig till krigarna i Mellanöstern för

att bli soldater och självmordsbombare. Allt för att få en plats i paradiset.

År 2014 var också året då Sverige stod inför ett direkt militärt hot från främmande makt.

Lördagen den 18 oktober 2014 kunde vi läsa i Aftonbladet:

”17:10 i går eftermiddag kom ett pressmeddelande från Försvarsstaben: ’Vi jagar främmande makt i Stockholms skärgård’.

’Vi tar det på största allvar’, säger kommandör Jonas Wikström. Därför har vi påbörjat den här operationen.”

Vi minns den intensiva jakten i Stockholms skärgård som avslutades med att försvarsmakten med stor säkerhet kunde konstatera att det rörde sig om en främmande ubåt inne på svenskt vatten. Tidigare har ju ryska plan vid upprepade tillfällen kränkt svenskt territorium.

I ett slag är Sverige direkt militärt hotat. Första gången på allvar sedan kalla krigets dagar.

Dom över Sverige

År 1951 kom boken *Dom över Sverige*. Pingstförkunnaren Birger Claesson hade i en serie syner sett sovjetisk krigsmakt anfalla plats efter plats i landet. Claessons profetior har genom ubåtsincidenten nu i höst fått en skakande aktualitet.

Då under kalla kriget var det främst den tunga svenska stål- och gruvindustrin som hotades, gruvorna, stålverken i Fagersta, Sandviken, Borlänge och Avesta mfl. Jag växte upp i just Avesta och glömmer aldrig nöden vändan och böneropen som präglade den här tiden hemma i församlingen.

Det bads i församlingen, det bads i hemmen, ja hela pingströrelsen skakades om av budskapet att träda närmare Herren.

Det visade sig ganska snart att Birger Claessons profetior togs på största allvar av försvarsledningen. Det fanns detaljer, strategier och Ortsbeskriv-

ningar i budskapet som var direkta försvarshemligheter, vilket givetvis väckte stor bestörtning.

Sverige under krigshot! Helt klart var det förkrosselsen och de brinnande bönerna som i denna tid förändrade fiendens agenda. Eller bara sköt den på framtiden...? Till vår tid...?

Gud sände en profet i landet när Sve-

*”Det är tid
att träda
närmare
Herren.”*

rige var hotat under kalla kriget. Det är tid för kristenheten i vårt land att nu i denna tid träda närmare Herren. Tiden är kort. Herren kommer!

I 1 Tessalonikerbrevet 4 skildras hur den väntande brudens hopp besvaras:

-Ty när en befallning ljuder, en ärkeängels röst och en Guds basun, då skall Herren själv stiga ner från himlen. Och först skall de som dött i Kristus Jesus uppstå. Därefter skall vi som lever och är kvar ryckas upp bland moln tillsammans med dem för att möta Herren i rymden. Och så skall vi alltid vara hos Herren. Trösta därför varandra med dessa ord (1 Tess 4:16-18).

Böneropet Maranata får sitt slutliga svar då Jesus med sina mångtusen heliga kommer till Jerusalem.

Det heter i profeten Mikas bok 4:2-3 att hela världen skall vallfärda upp till Jerusalem för att höra Messias ord! Då skall de smida om sina svärd till plogbillar. Det skall blir fred på jorden genom Herrens Ande och Ord, och lag skall utgå från Jerusalem. Lagen och makten och härligheten utgår från Honom. Halleluja. ■

Van rätt

Text: Tage Johansson

Det råder en stor begreppsförvirring i vår tid i fråga om ord och uttryck i bibeln, och vad Ordet lär oss om vad dessa uttryck innebär. Några av dessa är helighet, helgelse, ostrafflighet, lag och evangelium. Jag har tidigare i serien ”Korta studier i Skriften” berört några av dessa uttryck, men upplever att det finns ett stort behov av undervisande vägledning.

Då det handlar om helighet, skiljer bibelordet på tillräknad helighet och utövad helighet. Den tillräknade heligheten får vi i pånyttfödelsen genom att Jesus förvärvade helighet åt oss genom sin död och uppståndelse. Lagen kunde inte förvärva helighet åt oss, den kunde bara visa oss vad helighet är. Lagen är i det fallet kraftlös. Dess uppgift var att förkunna Guds helighet men också att uppenbara människans hjälplöshet att uppfylla den.

Guds lösning på detta problem var att ställa fram en ställföreträdare, en människoson som var helig och skild ifrån synden. En som kunde fullborda helighetskravet och som kunde uppfylla lagens krav åt oss. Så kan helighet bli tillräknad oss utan någon som helst förtjänst från vår sida. När vi tar emot Jesus som vår frälsare blir hans helighet vår. Därför kallas de troende i bibeln för ”de heliga”. Ordet rättfärdiggörelse täcker det som handlar om tillräknad helighet.

Radio Maranata

Stockholm, 88 MHz

Göteborg, 94,9 MHz

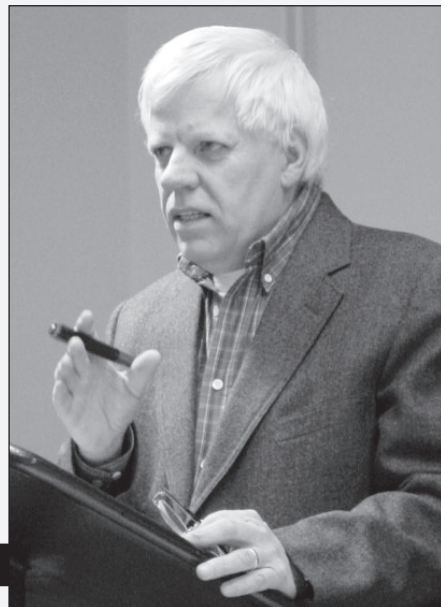
Dagl. 8.00 Månd & onsd 18.00

Tisd 21.00, Lörd 15.00

www.maranata.se

dra i Guds färdighet

Man blir med andra ord gjord färdig på Guds rättfärdighets grund. Vi ska alltid komma ihåg att vi genom detta står lika rättfärdiga inför Gud som Jesus Kristus själv. Hans rättfärdighet är vår. Att försöka åstadkomma rättfärdighet på någon annan väg är att underkänna den gåva vi mottagit från Gud. Om detta stod klart för alla troende så skulle ingen behöva gå omkring med prestationsångest, fördömelse och en känsla av att inte kunna nå upp till Guds helighet.

När Jesus i Matteus 5:20 säger att ”om vår rättfärdighet icke övergår de skriftlärdes så skall vi icke komma in i himmelriket”, så menar han den aktiva delen av vår rättfärdighet. Man kan uttrycka det så här: Först *står* vi i Guds rättfärdighet och sedan *går* vi i Guds rättfärdighet. Försättningen av Guds frälsningsverk är inte att enbart stå i utan också att vandra i hans rättfärdighet. Gud sa till Abraham: ”Jag är Gud den allsmäktige. Vandra inför mig och var ostrafflig” (1 Mos.17:1). Det är viktigt att skilja på den mottagna rättfärdigheten och den utövade. Det mottagna är själva grunden för det vi ska utöva. Guds nåds gåva är orsaken och det andra är orsakens verkan. Paulus förmanar i 2 Korintierbrevet 6:1 att vi inte ska mottaga Guds nåd så att den blir utan frukt. Frukten i detta bibelsammanhang var bland annat att inte gå i ok med dem som inte tro. Man skulle utöva rättfärdighet genom att inte beblanda sig med orättfärdighet. Noa och många andra i bibeln stod inte bara rättfärdiga inför Gud utan utövade också rättfärdighet inför sin samtid och det blev dem till

frälsning. Därav förstår vi uttrycket i 1 Timoteusbrevet 4:16: ”...ty om du så gör frälsar du både dig själv och dem som höra dig...” Detta förklarar för oss varför det uppmanas i Uppenbarelseboken 22:11, att den som är rättfärdig skall fortfara att öva sin rättfärdighet och den som är helig att helga sig.

Vi måste också skilja på tillräknad helighet och en vandring i helighet. Genom Guds handlande och vårt mottagande blev vi ett heligt folk. Det är ena sidan.

**Evangelium är
ett erbjudande
om en frälsare
som skriver sin
lag i människans
hjärtan och
sinnen.**

Den andra sidan är att vandra i helighet. Bliv helig i all eder vand, förmanar Petrus i 1 Petrus brev 1:15. Det finns i vår tid en uppfattning om att det inte är så viktigt det som står i Jakob 1:27, nämligen ”att hålla sig obefläckad av världen”. Den pågående heligheten kallar bibeln för helgelse. Att vara helig är ett tillstånd, medan helgelse är ett fortskridande i samverkan mellan Gud och människan. Gud helgar medan vi uppmanas att bli heliga i vår vand, det vill säga hela vårt levnadssätt. Vi ska

avlägga allt som är oss till hinder och särskilt synden som så hårt omsnärjer oss (Heb 12:1). Helgelsen är viktig och avgörande för vår slutfrälsning. Det framgår av Hebreerbrevet 12:14, där det står att utan helgelse får ingen se Herren.

Ett annat ord som så lätt kan missförstås är ordet ostrafflig. Det möter vi bland annat i 1 Tessalonikerbrevet 5:23, där det står att vi ska ”finnas bevarade ostraffliga vid vår Herres Jesu Kristi tillkommelse”. Ostrafflighet handlar om vårt förhållningssätt till blodets renande kraft. Skriften uttrycker det så att vi ska vandra i ljuset för Då renar blodet oss. Det är alltså ett villkor och en uppfyllelse. Vi är ostraffliga när vi gör oss av med de ting som inte behagar Gud. Det innebär att Anden överbevisar oss om att vi inte kan gå och bära på till exempel oförsonlighet, bitterhet eller annan synd utan att låta detta gå i reningsfloden. Att leva i ostrafflighet betyder inte att man är fullkomlig men att man kan hålla sig ren och obesmittad från synden genom att leva i en kontinuerlig rening. Salig är den som hungrar och törstar efter rättfärdighet (Matt 5:6). Den som har allt under blodet ser inte ordet i Uppenbarelseboken 22:11 som en paradox utan förstår att den som är ren har ett ständigt behov av att rena sig. David hade ett behov av att akta på ostrafflighetens väg och han ville föra en ostrafflig vand där han bodde i sitt hus, och inte vända sitt öga till det som fördärligt är (Ps 101:2,3).

Till sist är det viktigt att belysa vari

forts sida 27

Den sista skördetiden

Vittnesbörd av Bertil Fredriksson

Det är underbart att vara här. Jag har blivit så välsignad dessa veckor. Varje budskap har gått rakt in i mitt hjärta, varenda predikande broder som har varit här har predikat Guds Ord. Jag tycker det är så underbart med Guds Ord. I Lukas evangeliet 8 berättar Jesus liknelsen om skördemannen som gick ut för att så:

”Såden är Guds Ord”. Det finns så mycket utbud idag. Det finns så mycket när människor samlas under religiösa epitet och uttryck. Men är det Guds Ord man samlas omkring? Den frågan kan man ställa sig. Vad är det som är i centrum, vad är fokus? Det gäller att ha fokus på Guds Ord, och på evangelium. Och på att Jesus kommer, att vi lever i den sista skördetiden.

Lite tidigare i evangeliet läser vi om det stora fiskafånget. I slutet, då de hade fått så fruktansvärt mycket fisk, sa Simon Petrus: ”Lämna mig Herre, jag är en syndare!” När han såg vad Jesus gjorde, då upplevde han att han var en syndare:

- Ty han och alla som var med honom hade slagits med häpnad över den fångst de hade fått, också Jakob och Johannes, Sebedeus söner, som fiskade i lag med Simon. Men Jesus sade till Simon: "Frukta inte. Härefter skall

du fånga människor." Och de drog upp båtarna på land, lämnade allt och följde honom (Luk 5:8-11).

Det är dags att ro i land! Och följa Honom! Hallelu-

***Tiden
hastar,
tiden
är kort!***

ja! För tiden hastar, tiden är kort! Jesus kommer snart!

Den här sångtexten beskriver den situation vi lever i just nu:

*När sommar'n mot hösten
sig vänder. Då samlar sig
flyttfåglars rad. De längta*

till ljusare länder med vårliga, grönskande blad.

*En dag lyfter tusende vingar
för fjärran, mångmila färd
och flyttfågelsträcket sig
svingar Mot syd, mot en
varmare värld.*

*De vet att när sommaren
svalkas Då närmar sig upp-
brottets stund De vet att
när höststormen nalkas Då
väntar en varmare lund.*

*En dag lyfter tusende vingar
för fjärran, mångmila färd
och flyttfågelsträcket sig
svingar Mot syd, mot en
varmare värld.*

*Guds folk är som flyttfåglars
skara De väntar på upp-
brottets stund. De väntar Guds
sommar den klara Där högt
ovan världarnas rund.*

*En dag lyfter tusende vingar
för fjärran, mångmila färd
och flyttfågelsträcket sig
svingar. Mot himlen, Guds
eviga värld. ■*

Fräls

Vittnesbörd av
Ingegerd Fredriksson

Det har varit fantastiskt att få vara med här på bibelskolan. Jag har verkligen sett fram emot detta. Jag fick några bibelverser till mig innan jag åkte hit. När jag var hemma talade Gud till mig. De här verserna hör på något vis ihop. Jag vill läsa ur sändebrevet till församlingen i Efesus i Uppenbarelseboken:

- Men jag har det emot dig, att du har övergivit din första kärlek. Betänk då varifrån du har fallit, och bättra dig, och gör åter sådana gärningar som du gjorde under din första tid. Varom icke, så skall jag komma över dig och skall flytta din ljusstake från dess plats, såframt du icke gör bättring (Upp 2:4-5).

De här orden kom till mig.

En fanta

Vittnesbörd av Lennart Sch

Vi har ett underbart himmelskt hem. Det har inte alltid varit så för alla människor. Jag har levt ute i världen en lång tid och kände det som att jag kom hem då jag fick komma till Maranataförsamlingen. Det har blivit mitt hem nu, halleluja! Jag är väldigt glad för det. Mitt gamla liv är inte mycket att orda om. Jag har levt därute i så mycket elände. Mycket droger och alkohol. Det har bara varit

t för att vinna andra!

Och så fick jag faktiskt ett annat ord också, från Hebréerbrevet 12:

- Alltså, då vi nu hava omkring oss en så stor hop av vittnen, må ock vi lägga av allt som är oss till hinder, och särskilt synden, som så hårt omsnärjer oss, och med uthållighet löpa framåt i den tävlingskamp som är oss förelagd. Och må vi därvid se på Jesus, trons hövding

och fullkomnare, på honom, som i stället för att taga den glädje som låg framför honom, utstod korsets lidande och aktade smäleken för intet, och som nu sitter på högra sidan om Guds tron (Hebr 12:1-2).

De här två bibelorden har ringt i mitt hjärta. Jag vill bara säga, när jag nu har varit här och hört på förkunnelsen: Ge oss tårar, Jesus! Gör så att

vi ödmjukar oss och får en blick på dig igen, så att vi ser vad vi äger och har. Jesus vill skickliggöra oss för att gå ut till människor den här sista tiden. Måtte Gud få göra något nytt i våra liv. Det har varit min längtan. Hela bibelskolan

”Presentera Jesus för människor!”

tycker jag har handlat om detta: Att vi måste komma ut och presentera Jesus för människor.

Jag bodde i Falun ett tag, väldigt primitivt. Jag hade ingenting att göra där på kvällarna. Ingen TV, ingen radio, ingenting. Men under sängen där jag låg fanns det

en låda med böcker. Jag kunde ju inte bara ligga och stirra i taket, utan drog fram den där lådan. Där fanns en bok om Frälsningsarméns historia. Och jag läste, från början till slut. Det som var deras devis, det var: Frälst för att vinna andra! Det vill jag förmedla vidare till er!

Jag prisar och tackar dig Jesus för att du har uppenbarat för våra hjärtan vad vi äger och har i dig. Tack för den frälsning du har gett oss. Hjälp oss att komma ut med Ordet i denna elfte timman, och att vi ska få med oss några på vägen, Jesus. Tack att du vill lägga nöd i våra hjärtan. Ge oss tårar, Jesus, för människors frälsning. Ge oss tårar, så att vi kan gå ut med ditt budskap och predika det! Jag ärar och prisar dig, Jesus. Amen. ■

stisk berättelse!

mutzer:

jag som har existerat, kan man säga. Men nu vill jag läsa ett känt bibelsammanhang från Lukas evangelium, om den förlorade sonen. Han var ju också ute ett tag och levde rövare, så att säga.

Jesus sade:

- En man hade två söner. Den yngste sade till fadern: 'Far, ge mig den del av förmögenheten som skall bli min.' Då skiftade fadern sin egendom mellan dem. Några dagar senare hade den yngste sonen sålt allt han ägde och gav sig i väg till ett

främmande land, och där slösade han bort sin förmögenhet på ett liv i utsvävningar. När han hade gjort av med allt blev det svår hungersnöd i landet, och han började lida nöd. Han gick och tog tjänst hos en välbärgad man i det landet, och denne skickade ut honom på sina ägor för att vakta svin. Han hade gärna velat äta sig mätt på fröskidorna som svinen åt, men ingen lät honom få något. Då kom han till besinning och tänkte: 'Hur många daglönare hos min far har inte mat i överflöd, och här

forts sida 27

Illustration av den förlorade sonens återförening med sin far. Av Gustave Doré.

Den breda ekumenikens väg

Del 2

Text: Stig Andreasson

Det högsta goda i kristenheten verkar inte längre vara Trohet mot Guds Ord, men snarare Enhet. Enhetsvindarna blåser ibland i olika riktningar. Detta bidrar till en allt större förvirring. I den här artikeln sätter vi sökarljuset på teologiska läroanstalter och den teologiska tidskriften *Keryx*.

Enhetsvindar på teologiska läroanstalter.

Så gott som alla stora och ledande teologiska fakulteter i västvärlden är idag helt styrda av liberal teologi. Det betyder kort sagt att den profana vetenskapens principer allmänt tillämpas på bibeltolkningen. Det är en allmän, ekumenisk trend som bara några få mindre fakulteter vågar avlägsna sig ifrån. Nyligen avslutade en bibelforskare sin tjänst på en känd fakultet efter 15 års troget arbete. Orsaken var att han fortfarande trodde på bibeln som en gudomlig uppenbarelse. Men det hade blivit omöjligt att hävda detta på den läroanstalten.

Genom påve Pius XII:s encyklika *Divino afflante spiritu* från 1943 öppnade också den katolska kyrkan för den liberala historisk-kritiska bibeltolkningen. Vad innebär det? Jo, det hävdas att man ingående måste studera bibeltexterna i deras historiska kontext och i ljuset av dåvarande religiösa traditioner. Man måste också ta hänsyn till författarnas litterära stil osv. Även om det ligger en viss grad av sanning i detta resonemang, så visar det sig att

bibelläsningen därigenom blir enormt komplicerad. Jag har själv sett exempel på hur bibelläsande katoliker totalt förlorat förmågan att följa enkelhetens princip och läsa som det står och tro som det står, just på grund av detta invecklade resonemang. Många evangeliska kristna vet inte att det faktiskt finns liberal teologi också i den katolska kyrkan.

Ett annat fenomen är att teologiska skolor, som en gång grundades av evangeliska, bibeltrogna ledare och med målet att befästa evangelisk tro, idag mycket väl kan anställa lärare som är övertygade romerska katoliker. Detta anses vara helt problemfritt. Om samtliga lärare, antingen de är katoliker eller protestanter, är mer eller mindre liberala i sin tro, kan det

hela säkert fungera ganska problemfritt. Men för en skola som fortfarande bygger på evangelisk grund borde det vara ytterst problematiskt att ha övertygade romerska katoliker som lärare. Men så är det tyvärr inte längre.

Enhetsvinden från Livets Ords teologiska högskola och tidskriften *Keryx*.

För inte så längesen meddelade Livets Ord att rörelsen avvecklar sitt teologiska seminarium på grund av långvarigt ekonomiskt underskott. Men inom kort skulle utbildningen återuppstå. Initiativtagare är **Anders Gerdmar**, den siste rektorn på Livets Ords seminarium. Det kommer att vara samma lärare, samma program

och samma koncept, säger han. Den nya skolan skall utveckla och bredda det som Livets Ord i 20 år har gjort. Den nya utbildningen skall få bredare stöd i kristenheten. Den skall med andra ord bli ekumenisk. Kristna ledare har redan uttryckt sig positivt, bland annat tongivande personer från Oasrörelsen.

Att Livets Ords ledare länge önskat bli erkända av hela kristenheten är något många har konstaterat. Vi har också lagt märke till att deras teologiska tidskrift *Keryx* under minst tio års tid utvecklat sig mer och mer i riktning mot ett katolskt och sakramentalt tänkande.

Rektor Anders Gerdmar har visserligen öppet deklarerat att någon konvertering till den Katolska kyrkan aldrig varit eller kan bli aktuell för honom personligen. Detta är

Vår tids behov är inte diverse spekulationer kring olika traditioner men en orubblig tro på den Heliga Skrift.

glädjande. Men om det nya ekumeniska seminariets läromässiga inriktning skall följa samma linje som tidskriften Keryx, som trots allt är utgiven av Livets Ord, då väcker detta många allvarliga farhågor. Vi anser det nödvändigt att peka på några konkreta exempel på denna lärovind som vill förena karismatisk "trosförkunnelse" med hierarkiska och institutionella kyrkobildningar och som till och med ibland innehåller katolsk propaganda.

Enhetsteologin godtar en yttlig och bräcklig grund för allkristen enhet.

"Vi talar alla med samma stämma i vår bekännelse till Jesus Kristus som Herre: pingstkarismatiker, lutheraner, katoliker, ortodoxa och metodister. Vi kan förenas i trons grunder, som de uttrycks i den Apostoliska trosbekännelsen (Anders Gerdmar i Keryx i något förkortad form)."

Vi känner väl alla till denna trosbekännelse från början av 200-talet, som i huvudsak sammanfattar tron på Gud Fader som Skapare, Jesus Kristus som Guds Son och vår Herre, den helige Ande, en helig allmänlig Kyrka, de dödas uppståndelse och ett evigt liv. Det är naturligtvis sant att en lång rad kristna kyrkor och samfund verkligen skriver under på den.

Men! Ja, det finns faktiskt ett stort MEN som gör det svårt att se denna trosbekännelse som en tillräcklig grund för universell kristen enhet. Låt mig förklara varför.

För några år sedan fick jag förfrågan om att komma med förslag till frågor som lämpligen kunde ställas till den katolske biskopen under en offentlig debatt. Jag föreslog då följande fråga: "Alla de närvarande här kan instämma i den Apostoliska trosbekännelsen. Men som biskop i den Katolska kyrkan måste väl Du betrakta denna trosbekännelse som ytterst bristfällig och ofullständig. En rad dogmer, som Ni katoliker håller högt, men som vi evangeliska inte har, saknas ju där. Det sägs ingenting om Petrus som hela kyrkans herde eller att påvarna i Rom skulle vara hans efterträdare samt innehavare av ett ofelbart läroämbete.

Att Maria föddes utan synd och att hon under hela sitt liv aldrig syndade omtalas heller inte. Ingenting nämns om hennes uppståndelse och himmelfärd eller hennes insättande som himlens Drottning där ovan. Eftersom dessa dogmer inte finns med i den Apostoliska trosbekännelsen har vi två möjliga förklaringar. Antingen var dessa dogmer ännu okända då bekännelsen blev skriven eller också ansåg man i fornkyrkan att de inte var tillräckligt viktiga för att tas med. Vad är Ditt svar i egenskap av katolsk biskop?"

Jag fick aldrig veta om någon följt mitt råd och ställt denna fråga. Därför vet jag heller inte vad biskopen eventuellt

"den tro som en gång för alla överlämnades till de heliga".

Enhetsteologin står även för katolskt färgad felinformation om Jungfru Marias position.

Redan för omkring 10 år sedan kunde vi under rubriken "Maria, den högt benådade", läsa följande i Keryx:

- När ängeln Gabriel i bebådelsen hälsar henne kallar han henne för "högt benådade". En del bibelöversättningar har velat tona ned detta till en allmän hälsningsfras och nöjer sig med ordet "benådade", men

Följer vi den historiska processen i Roms kyrka vet vi aldrig var vi hamnar till slut men en sak är säker. Vi kommer allt längre bort från "den tro som en gång för alla överlämnades till de heliga".

svarade. Svarslös blev han nog inte. Men vilket svar han än möjligen gav, så står det klart för mig att en kyrka mycket väl kan skriva under på den s.k. "apostoliska trosbekännelsen" men samtidigt själv göra en mängd tillägg. Blir inte det problematiskt?

Nu hör jag en kör av röster, som återger ett gammalt mantra: "Vi skall väl fokusera på det som förenar oss och inte på det som skiljer!" När det blir fråga om små detaljer och periferiska ting kan det argumentet vara riktigt. Men här rör det sig absolut inte om småsaker och obetydliga tolkningsvarianter. Här är det fråga om stora och tungt vägande tillägg till den ursprungliga kristna tron.

Så länge den Katolska kyrkan behåller tron på sitt eget ofelbara läroämbete kan ytterligare tillägg mycket väl se dagens ljus i dagar som kommer. Följer vi den historiska processen i Roms kyrka vet vi aldrig var vi hamnar till slut. En sak är säker. Vi kommer allt längre bort från

det är nog ingen tvekan om att det är mer än så. Andra översättningar, till exempel King James, har "full av nåd". Det grekiska ordet här är "kecharitomene", som är mer att likna vid en titel. Det grekiska ordet förekommer bara här (Lukas 1:28) i hela Nya testamentet. Det verkar vara reserverat för bara Maria (Ulf Ekman).

Att ängels budskap till Maria startar med en hälsning är uppenbart, eftersom han sa: "Hell dig", vilket är en glädjefull fridshälsning. Därför återger några biblar den med: "Gläd dig". Hur författaren sedan hittat titeln "full av nåd" i King James engelska bibel förstår jag inte. För 60 år sedan köpte jag ett exemplar av den bibeln och där står det: "Hail, thou that art highly favoured". Det blir ordagrant detsamma som i 1917 års svenska översättning som lyder: "Hell dig, du högt benådade". Det stämmer nog inte att våra vanliga översättningar försöker "tona ner" innehållet i dessa ängels ord till Maria. Det måste snarare vara de katolska bibelöversättningarna som försöker "tona

upp” budskapet. I alla katolska biblar står det nämligen alltid att Maria är ”full av nåd”. Men det uttrycket betyder givetvis något helt annat än ordet ”benådad”. I bibeln är det Jesus som sägs vara ”full av nåd och sanning”.

Det stämmer inte heller att det grekiska ord som ängeln använder i sin hälsning till Maria är reserverat bara för Maria och inte förekommer någon annanstans i hela Nya testamentet. Det förekommer faktiskt på ett ställe till, nämligen i Efesierbrevet 1:6. Där sägs det om alla på Jesus troende att de är ”benådade i den älskade (Jesus Kristus). Både vår Svenska Studiebibel, Companion Bible samt det monumentala verket ”Vad säger grundtexten?” bekräftar att Lukas 1:28 och Efesierbrevet 1:6 innehåller samma ord, som betyder ”benåda, uppta i nåd, förläna nåd” osv.

Det är anmärkningsvärt att så grova felaktigheter kan komma i tryck i en teologisk tidskrift där både skribenterna och de som sitter i redaktionen vanligen ståtar med doktorshattar och höga akademiska titlar. Det gör saken ännu mer gåtfull och stärker knappast förtroendet för den teologiska undervisning varav Keryx är en del.

Enhetsteologin omtolkar ofta kyrkohistorien.

Nyligen läste jag följande uttalande på en kristen blogg: ”I den nya ekumenikens tecken vill många idag vända sig till de ursprungliga kyrkorna, främst den romersk-katolska och den ortodoxa.”

I Keryx skriver Anders Gerdmar: ”De stora kyrkorna som håller fast vid Bibeln och den grundläggande tron har burit den kristna tron genom historien. Problemet uppstår först om dessa inte skulle låta Skriften ha sista ordet.” Sådana uttalanden väcker många frågor. Representerar verkligen de romersk-katolska och ortodoxa kyrkorna den ursprungliga kristendomen? Har dessa kyrkor burit den kristna tron genom historien? Man säger att det skulle bli problematiskt om dessa kyrkor underlåter att ge Skriften sista ordet. Frågan blir då: Visar verkligen deras historia att de intill idag alltid låtit Skriften ha sista ordet? Läromässigt utgör dessa kyrkor snarare uppenbara sidospår i förhållande till det ursprungliga evangeliet. Under största delen av sin historia har de också motarbetat religionsfrihet och evangelisk förkunnelse, även om de idag på grund av omständigheterna,

tvingas att inta en mer moderat hållning. Jag rekommenderar läsning av professor **Jacques Elluls** berömda bok, översatt till flera språk under titeln *Omstörtningen av kristendomen*. Där försöker han förklara hur det budskap som framstår klart och tydligt i Nya testamentet kunde omvandlas till något helt annat i det som blev den officiella stats- och folkkyrkomodellen i historien.

Enhetsteologin skapar förvirring kring förhållandet mellan Helig Skrift och tradition.

”Läran förmedlades inte framför allt genom en text, utan som en auktoritativ undervisning som överlämnades från man till man. Ireneus har en direkt koppling tillbaka till aposteln Johannes genom sin andlige far Polykarpos, som i sin tur var andlig son till Johannes. Det är genom denna lärosuccession, att man förmedlar trons innehåll till sin andlige son som ger det till sin andlige son, som denna bekännelse förmedlas och utvecklas.”

Dessa citat av Anders Gerdmar återfinns ordagrant i två olika nummer av Keryx, det ena från 2010 och det andra från 2014. Det tycks alltså vara något man tuggar på ofta och länge i Livets Ord-kretsar. Är det ett försvarstal för det man kallar apostolisk succession? I varje fall framställs förmedlingen av läran från man till man och från generation till generation genom en muntlig auktoritativ undervisning! Detta anses också vara garanti för att läran bevaras ren. Att göra så stort nummer av konstellationen aposteln Johannes, Polykarpos och kyrkofadern Ireneus, är verkligen överflödigt. Bara en av de tre var åsyna vittne till Jesu gärning och hörde hans undervisning. Det var Johannes. Och han är författare till det fjärde evangeliet samt till tre apostoliska brev i Nya testamentet. Dessutom skrev han Uppenbarelsboken. Vi har alltså rika möjligheter att sätta oss in i det budskap han förmedlar utan hjälp varken av Polykarpos eller Ireneus. Utan att därmed förringa dessa personers betydelse.

Det som också är oroväckande är påståendet att trosbekännelsen från generation till generation förmedlas och utvecklas. Det är precis detta som har skett i den Katolska kyrkan. Läran har utvecklats så mycket under historien att den blivit invecklad i jämförelse med det enkla och rena evangeliet. För oss som lever två tusen år efter apostlarnas tid är det utan tvekan genom en text, som den kristna läran förmedlas till oss – nämligen Nya

testamentets text.

Ofta insisterar man på att apostlarna först predikade muntligt innan de skrev ned sitt budskap. Ingen har någonsin förnekat detta faktum. Men det finns ingen anledning att påstå att apostlarna predikade någonting annat än det som de senare skrev ned. Inte heller att de skrev ned någonting som de aldrig hade predikat muntligt. Tvärtom finner vi att Paulus i sina brev påminner de kristna om det han hade predikat för dem. ”Kommer

För oss som lever två tusen år efter apostlarnas tid är det utan tvekan genom en text, som den kristna läran förmedlas till oss – nämligen Nya testamentets text.

ni inte ihåg att jag sade er detta, när jag ännu var hos er”, skrev han till de kristna i Tessalonika. Eftersom det inte fanns bandspelare på Paulus tid kan vi inte lyssna till hans predikan i Tessalonika. Men Gud vare tack att vi har texten som han skrev till dem. Enligt Paulus egna ord är innehållet detsamma. Därför är det gåtfullt att en teolog insisterar på att det inte i första hand är en text som förmedlar läran. För oss idag har vi ingen annan tillförlitlig grund än Nya testamentets text. Punkt och slut.

Denna oklarhet om det skrivna ordets betydelse är inte ren katolicism men vi befinner oss på halva vägen till Rom. Det gamla latinska ordspråket ”Verba volant, scriptura menet” är fortfarande aktuellt. Det betyder: ”Ord flyger bort – det skrivna består”. Detta är förresten en biblisk princip. Jesaja 30:8 säger: ”Gå nu och skriv detta på en tavla för dem och teckna upp det i en bok, så att det bevaras för kommande dagar, alltid och för evigt.” Vår tids behov är inte diverse spekulationer kring olika traditioner men en orubblig tro på den Heliga Skrift. ■

Vandra i Guds Rättfärdighet

forts från sid 21

skillnaden mellan lag och evangelium ligger. Lagen som Gud skrev på tavlor uppe på berget Sinai uppenbarade Guds heliga vilja med folket. Lagen var helig och god, men var begränsad till att påvisa och beröra det yttre. Till exempel "du ska icke begå äktenskapsbrott". Men evangelium går till roten av problemet. Jesus talar om det som finns på insidan. "Den som med begärelse ser på en annans hustru han har redan begått äktenskapsbrott med henne i sitt hjärta" (Matt 5:28). Lagen kunde inte förändra någonting hos det fördärvade och onda hjärtat hos människan. Evangelium

däremot, som betyder ett glatt budskap, är ett erbjudande om en frälsare som skriver sin lag i människans hjärta och sinne. Denna tanke förkunnades redan i Gamla testamentet. Abraham fick uppleva rättfärdiggörelse genom tron och profeten Habackuks budskap var: "den rättfärdige skall leva genom sin tro".

Det stora misstag som Paulus gjorde före sin omvändelse och många judar med honom var att genom egen ansträngning söka utvinna rättfärdighet inför Gud. Detta genom att hålla lagen, inklusive ceremoniallagen. De misstog sig på lagens uppgift.

Gud skrev de tio budorden men kontrasten är uppenbar; Guds helighet på berget och människan som bekräftar

sin ondska genom guldkalven nedanför. Mose slog sönder stentavlorna som en illustration av att det finns en lösning på problemet. Mose gör nya tavlor med samma budskap på, men denna gång läggs tavlorna i arken som är en bild på att lagens krav skulle uppfyllas i Jesus, som arken är en bild av. Därför innehåller evangelium ett erbjudande. Jesus blir lagens uppfyllare i oss. I Romarbrevet 8:4 står det: "Så skulle lagens krav uppfyllas i oss som vandra icke efter köttet utan efter Anden." Han som gav oss bergspredikan erbjuder oss också att vara bergspredikans uppfyllare i oss. Hans avsikt med undervisningen var att folket skulle få reda på vad han vill uppfylla i deras liv. ■

-En fantastisk berättelse, forts från sida 23

svälter jag ihjäl. Jag ger mig av hem till min far och säger till honom: Far, jag har syndat mot himlen och mot dig. Jag är inte längre värd att kallas din son. Låt mig få gå som en av dina daglönare. Och han gav sig av hem till sin far. Redan på långt håll fick fadern syn på honom. Han fylldes av medlidande och sprang emot honom och omfamnade och kysste honom. Sonen sade: 'Far, jag har syndat mot himlen och mot dig, jag är inte längre värd att kallas din son. Men fadern sade till sina tjänare: 'Skynda er att ta fram min finaste dräkt och klä honom i den, och sätt en ring på hans hand och skor på hans fötter. Och hämta

gödkalven och slakta den, så skall vi äta och hålla fest. Min son var död och lever igen, han var förlorad och är återfunnen.' (Luk 15:11-24).

Och festen började.

Det här är en fantastisk berättelse om att hur än vi har levt och vad vi än har gjort ute i världen, så har vi en som älskar oss otroligt mycket. Han till och med gick hela vägen fram till korset och dog för mig, för dig, han dog för oss alla människor på denna jord. Det är så viktigt att få ta till sig det här, och få in det i hjärtat att vi har en frälsare, Jesus Kristus. Han älskar oss

över allt annat. Det är helt fantastiskt att kunna förstå det här också.

Du som lyssnar till det här – hur du än har levt, vad du än har gjort, så finns det en som älskar dig, och det är Jesus Kristus. Det är helt fantastiskt. Jag bara känner att det är viktigt få fram det här. Jag tänkte vara tyst och inte gå fram och vittna, men jag kände att jag var tvungen att göra det. Det är viktigt att vara lydig. Så jag hoppas att någon tar till sig min hälsning.

Käre Jesus, jag vill bara tacka och ära och prisa dig för allt vad du har gjort i

mitt liv. Du såg mig när jag gick därute i mörkret och trampade runt i dyn. Men jag ropade på dig, käre Jesus Kristus, och du kom och tog mig tillbaka. Du lyfte mig upp ur fördärvet helt och hållet, käre Jesus Kristus. Halleluja! Tack för att du kan röra vid människors hjärtan, hur mycket problem de än har och lever ute i världen med alkohol och droger så kommer du till oss, käre Jesus Kristus. Tack att du är så underbar och god, tack för att du lever och sitter på Faderns högra sida och manar gott för oss. I Jesu namn. Amen. ■

Maranataförsamlingen inbjuder till Bibeldagar på Bällsta 2 - 6 januari

Information och anmälan: Tel 08-98 56 83, www.maranata.se

Välkommen Herre Jesus!

Utdrag ur predikan av Arne Imsen

Var vi än läser i bibeln, står det klart för oss att Jesus kommer. När jag läser det, fröjdas jag i anden, för det är det enda hopp jag har. Om det inte hade varit för detta hopp, skulle jag ta mitt liv och vägra leva en timme till, i denna jämmerdal under detta vidriga välde av synd och orättfärdighet, där människan har gjort det så fruktansvärt trassligt för sig. Men hoppet lyser, ära vare Gud! Och jag har fått ett litet nyckelhål in i evigheten där jag sett den himmelska härligheten - och det är detta som bär! JESUS KOMMER!

Det är ingen teori eller dogm eller inlärd fras: JESUS KOMMER! Däremot är det ett uttryck för ett inneboende intensivt, spännande och dramatiskt överflödsliv. Snart ska hoppet bli verklighet. Vi ska få se honom som vi nu älskar utan att ha sett. Han har gjort ett outplånligt intryck på oss. Format, präglat och förvandlat oss till att i världens ögon vara dårar och främlingar. JESUS KOMMER!

Det finns definitivt ingen möjlighet att vara likgiltig inför det anropet och den tonen. Man måste bli upprörd, förargad eller uttrycka bespottelse. Om det bara blir en programpunkt i det religiösa programmet som man påminner varandra om för ordningens eller traditionens skull, då är det naturligtvis ointressant och går oss förbi utan att åstadkomma något intryck. Men detta är ett sanningens ord, som bör bli föremål för begrundan: JESUS KOMMER! Rör det ditt hjärta? Värmer det ditt hjärta? Känner du att det frusna smälter och hur det hårda krossas inför den enorma kärlek som den helige Ande lägger i budet att Jesus kommer? Han kommer för att slutfrälsa sin församling. Tror du det?

- När han hade sagt detta, lyftes han inför deras ögon upp i höjden, och en sky tog honom bort ur deras åsyn. Och medan de skådade mot himmelen, under det att han for upp, se, då stodo hos dem två män i vita kläder. Och dessa sade: I galileiske män, varför stå I och sen mot himmelen? Denne Jesus, som har blivit upptagen från eder till himmelen, han skall komma igen på samma sätt, som I haven sett honom fara upp till himmelen (Apg 1:9-11).

Det var himmelska budbärare som anförtroddes uppgiften att omgående och utan något dröjsmål proklamera den sanning som varit den kristna församlingens främsta kriterium under hela den heliga historien och församlingens tidsålder.

Varför håller ni på som ni gör, ni kristna? Varför sjunger ni och beder, ja, varför vittnar ni som ni gör? Varför väljer ni att vara så annorlunda och avvikande? Varför accepterar ni smäleken? Ni skulle ju kunna leva ett annat och mer välanpassat komfortabelt liv, och ändå väljer ni något som måste betraktas som ett martyrskap. Varför gråter ni för grannens frälsning? Varför bär ni dag och natt i era förböner fram missionsfälten? Varför beder ni på ett sådant sätt för konung, regering, riksdag och samhälle? Varför kämpar, beder och ropar ni? Det finns väl annat man kan ägna sig åt, andra uppgifter som kunde anses viktiga att gå in i. Varför ha denna stämpel av att vara fanatisk, svärmisk och sekteristisk genom livet när man kan ha det så bekvämt och istället bli erkänd, uppburen, bekransad och applåderad för sina insatser? Vill du veta varför?

Denne Jesus, som har tagits upp från eder till himmelen - denne Jesus, apostlarnas Jesus, den urkristna församlingens Jesus, Petrus Jesus, Johannes Jesus - denne Jesus, som I haven sett fara upp till himmelen - han skall komma igen!